

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Chesterton a Catalunya

Reivindiquem el llegat de l'escriptor anglès, convertit al catolicisme, en el 150è aniversari del seu naixement

P 8-13

Exposició al Museu Diocesà de Barcelona sobre els gegants a la festa de Corpus

P 38-39

SUMARI

2 JUNY 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

18-19

La comunitat filipina de Barcelona celebra 25 anys

El bisbe Reynaldo Evangelista ha presidit la missa d'acció de gràcies

20

Sor Montserrat Casas Soldevila, in memoriam

Una vida dedicada completament a la vocació religiosa

26-29

A missa pels poblets

Acompanyem dos rectors de les parròquies del Ripollès

47

Entrevista a Ricardo Fernández Aguilà

És l'autor d'"Un resplendor inesperado", d'Editorial Desclee De Brouwer

EDITORIAL

Reivindicant Chesterton

El pensador anglès G. K. Chesterton, convertit al catolicisme als 48 anys, té una obra escrita ingent, que abasta diversos gèneres: la novel·la fantàsica i detectivesca, l'assaig, l'apologia catòlica, el periodisme... També va ser un reconegut polemista i conferenciant. Entrar en el món chestertonianà es pot fer des de diferents vessants i no és estrany que persones de narratives ideològiques diferents el reivindicuin. Els seus plantejaments socials i econòmics continuen sent plenament vigents. En el període convuls d'entreguerres, Chesterton es va manifestar en contra dels totalitarismes i va contribuir a desenvolupar el distributisme, una proposta econòmica entre el gran capitalisme i el socialisme basada en l'encíclica *Rerum novarum* (1891) del papa Lleó XIII. Des del punt de vista educatiu també se'n fan lectures molt interessants i actuals.

Com a apologeta catòlic és a bastament conegut i referenciat. Va aportar un catolicisme més actual i, amb el seu estil brillant i paradoxal, va contribuir a renovar l'espiritualitat cristiana.

Quan es compleix el 150è aniversari del seu naixement (el 29 de maig del 1874 a Londres), des de *Catalunya Cristiana* ens sumem a la reivindicació del seu llegat. Una tasca encomiable que desenvolupa el Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton (CEDGKC), amb seu al Convent dels Caputxins de Pompeia de Barcelona. Justament el 21 de maig passat, el CEDGKC i la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona van signar un conveni de col·laboració per a la preservació i promoció del Fons Chesterton.

Una bona notícia per fer més proper aquest "home excepcional" i "heroi del pensament", segons el va descriure Josep Maria de Sagarra en un magnífic retrat al diari *La Publicitat*.

.....

La setmana en tuits

COURTNEY MARES

@catholiccourtney

23/05/2024

Corresponsal a Roma de Catholic News Agency

Estic increïblement emocionada de compartir la joiosa notícia que Carlo Acutis serà canonitzat com a sant! El papa Francesc ha reconegut la guarició miraculosa d'una noia de 21 anys a punt de morir després d'un accident de bicicleta el 2022 per intercessió de Carlo

JOAN GÓMEZ I SEGALÀ

@JoanBGS

23/05/2024

Sociòleg

No crec que la promoció de la lectura i el gaudi de la literatura hagin d'anar sempre de bracet. Però els estudiants han de poder accedir a totes dues durant l'escolarització

MARGALIDA MUNAR SOCAS

@margalida_munar

21/05/2024

Periodista

Reneg d'una societat en la qual quedar amb gent implica que l'altre estigui més pendent del mòbil que de la persona que té a davant

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

CONNECTATS A LES CELEBRACIONS DEL CORPUS

La nostra programació té molt present la solemnitat del Cos i la Sang de Crist durant la setmana del 27 de maig al 2 de juny, sobretot a l'arxidiòcesi de Barcelona i en els àmbits litúrgic, de pietat popular, social, cultural i caritatiu. Els programes *La caravana* (de 8 a 14h), *Fabricació pròpia* (de 14.30 a 18h) i *Sense distància* (de 18 a 18.45) dediquen uns quants minuts al Corpus, com també l'*Estel Migdia* (de 14 a 14.30h) i els butlletins informatius, sempre de dilluns a divendres.

L'activitat central és l'Eucaristia

que el cardenal Joan Josep Omella presideix diumenge 2 de juny a les 18 hores a l'exterior de la catedral de Barcelona. La missa, amb bisbes i preveres concelebrants i diaques assistents, compta també amb la participació de Càritas, de molts infants que han fet la Primera Comunió i de congregacions i ordes laicals, entre ells el Cos de Portants del Sant Crist de Lepant, l'Orde del Sant Sepulcre i la Constantiniana de Sant Jordi. La transmissió de Ràdio Estel s'acaba just amb l'exposició del Santíssim i l'inici de la processó.

Zoom MACIÀ GRAU

Aquest mes de maig va començar el muntatge del nou orgue de la catedral de Lleida, amb el principal objectiu de poder inaugurar-lo el 29 de setembre, coincidint amb la festa de Sant Miquel. L'instrument data del 1974, i és obra de la prestigiosa casa alemanya Klais Orgelbau, i ha estat una donació de la fundació japonesa Ueno-Gauken. Aquesta fundació ha portat l'orgue en vaixell des del Japó, on estava instal·lat, fins a Barcelona, des d'on es va traslladar a la capital del Segrià.

L'efemèride

4 de juny del 1816

Neix a Santiago de Xile la venerable Dorotea de Chopitea, dama instal·lada a Barcelona, gran benefactora d'obres socials

Punt de vista

L'equip de Bastanist

**JOSEP ORIOL PUJOL
I HUMET**

Director general de la
Fundació Pere Tarrés

A Martinet de Cerdanya se celebra un aplec a l'ermita mariana

Com en una majoria de les poblacions, a Martinet de Cerdanya se celebra un aplec a l'ermita mariana, en aquest cas dedicada a la Mare de Déu de Bastanist. El primer diumenge de maig s'hi troben veïns de diverses poblacions properes, es beneeix el terme des del lloc on la tradició diu que es va trobar la imatge, es va en processó fins l'església on se celebra l'eucaristia, sardanes i cap al dinar que cada grup porta.

Una de les colles que s'hi troba és la dels voluntaris i treballadors de la casa de colònies que han bastit al peu del Cadí durant els darrers 50 anys.

Mn. Ramon Balagué i parroquians d'on ha fet de rector. Amb motiu de l'aniversari d'enguany hi ha famílies provinents d'Agramunt, Albesa, Belcaire, Bellví, Guissona (on és ara rector), Ivars d'Urgell, Martinet, Organyà, Ponts i la Seu d'Urgell. Es descobreix una placa amb els noms dels qui són ja a la casa del Pare, admirem una primavera esclatant sota una serralada nevada fa ben poc, preguntem, s'hi fa gresca a partir d'anècdotes d'aquests anys, dinem plegats.

Poder-hi fer colònies amb els infants, el que anomenem educació en el lleure, ha estat l'excusa perquè centenars de famílies s'hagin identi-

ficat amb un projecte ferm d'Església. Avis, pares i mares i nets viuen l'aplec i l'eucaristia amb intensitat. S'impliquen amb generositat a anar engrandint, a poc a poc, la construcció, s'hi acullen en sortides parroquials, es comprometen en l'alfabetització dels nouvinguts en les seves comunitats. No deixa de sorprendre la multiculturalitat del cor parroquial, dirigit magníficament per un noi de Costa d'Ivori. Entre les fotografies, el rector fent de manobre. En les pregàries, un record pel paleta que tant hi va treballar. Comunitat cristiana oberta, ferma, que atrau i acull. ■

La sal de la terra

Homenatge a Francesc Torralba

RAMON BASSAS

Cap de comunicació de
Fragmenta Editorial

Torralba va perdre el seu fill l'estiu passat en un accident de muntanya

Filosofem 'a cops de martell', com Nietzsche, però també, en acabat, per reflexionar sobre les teves conviccions més pregones", va dir Francesc Torralba a La Salle Barcelona el dimarts 7 de maig. El filòsof i teòleg, quatre vegades doctor, començava així la seva reflexió sobre la filosofia, animant els qui l'escoltaven a enfrontar-se amb autors i plantejaments no necessàriament afins — com ell mateix fa tant a *Els mestres de la sospita* com, de fet, a *Benaurances per a agnòstics*, el seu últim llibre —, però tots teníem al cap i al cor un altre cop ben fort. Torralba va perdre el seu fill l'estiu passat en un accident de muntanya i no sabíem trobar un cop pitjor que aquest en la vida de ningú.

Amb tota serenitat, hi va fer alguna referència —sobretot d'agraïment pel suport rebut— però va centrar-se en la qüestió de pensar avui. L'acte s'havia convocat amb el títol *Pensar amb agraïment i esperança: valors i reptes de la filosofia al segle XXI* i amb el subtítol "Taula rodona d'homenatge al Dr. Francesc Torralba". S'havia convocat perquè tot just fa uns mesos el Vaticà reconeixia el conjunt de la seva obra, que consta d'uns 150 títols, amb el prestigiós premi de Teologia Joseph Ratzinger, *ex aequo* amb el capellà aragonès Pablo Blanco. "Realment, va ser un motiu de gran satisfacció en aquells moments", reconeixia Torralba abans d'entrar en una conversa

informal. "Vam pensar que la millor manera de celebrar aquest premi era fer un acte per pensar, com el d'avui", deia al costat del professor Santi Vila, i davant la sala plena, Carles Llinàs, degà de la Facultat de Filosofia La Salle, de la Universitat Ramon Llull, universitat que té Torralba de professor.

"Els textos de Pascal o d'Aristòtil parlen de nosaltres", exemplificava Torralba. S'adreça a nosaltres, deia, i sempre té un punt de partida, un punt d'inspiració. "Jo no m'he avergonyit mai de la font d'inspiració cristiana", reconeixia, cosa que li havia portat bones i males conseqüències. "Però és que no hi ha una filosofia neutra." ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Una vida eucarística

Avui, solemnitat del *Corpus Christi*, celebrem que Crist, a l'Eucaristia, ens ofereix el seu cos i la seva sang. Ell és el pa que dona vida al món. Tal com ens diu Jesús a l'Evangelí: "Qui menja aquest pa, viurà per sempre" (Jn 6,51).

Amb motiu d'aquesta festa, voldria compartir amb vosaltres una anècdota que vaig llegir fa un temps. Un catequista va preguntar a un grup de joves quina creien que era la part més important de la missa. Un dels joves va respondre que el moment més significatiu era quan el sacerdot de la seva parròquia, al final de l'Eucaristia, deia: "Podeu anar en pau, la missa ha acabat."

En un principi, ens pot semblar que aquest jove estava fent broma. No obstant això, la resposta amaga una gran veritat. A l'Eucaristia, Déu ens alimenta amb el pa del seu cos i la seva Paraula perquè, plens de pau i d'alegria, anunciem, amb el testimoni de la nostra vida, l'Evangelí als nostres germans.

Déu ens nodreix amb la seva Paraula en cada Eucaristia. Quan proclamem les lectures durant la celebració, és Déu mateix qui ens parla. No es cansa mai d'adreçar-nos la seva Paraula i espera que nosaltres l'acollim de cor i la posem en pràctica (cf. Jm 1,22).

Quan combreguem, entrem en comunió amb Jesús. A l'Eucaristia, Jesús ens mostra que vol tenir una relació personal amb cadascun de nosaltres. Ell és el pa viu que dona sentit a la nostra existència, que ens sacia els anhels més profunds. Atrevim-nos a dir a Déu: Gràcies, Senyor,

pel regal de l'Eucaristia, que ens permet unir-nos a tu i als nostres germans. Dona'ns, Senyor, la gràcia per voler rebre't amb tota la interioritat del nostre cos i de la nostra ànima. Regala'ns el do d'una amistat profunda amb tu.

L'Eucaristia, certament, no acaba amb el ritu de comiat. Jesús ens demana que, en sortir de l'església, portem al món la Bona Nova i siguem Bona Notícia per als altres. L'Eucaristia desperta en nosaltres el desig d'ajudar desinteressadament els altres i de ser, com Crist, bon pa que alimenti el món. Tant de bo que a l'Eucaristia rebem l'amor per servir els nostres germans i que quan ho fem puguem descobrir la veritable font de la pau i de l'alegria.

En aquest sentit, voldria recordar-vos que avui és també el dia que Càritas realitza la col·lecta anual de Corpus. La vostra generosa aportació continuarà donant esperança als nostres germans més vulnerables. Recordem que els primers cristians, quan presentaven a l'altar el pa i el vi de l'Eucaristia, oferien també els seus béns per compartir-los amb els que tenien necessitat.

L'Eucaristia és un encontre amb Déu i és un encontre amb els germans. Demanem a Déu que ens ensenyi a viure eucarísticament, a portar als nostres germans la vida i la Paraula de Crist, a més de l'ajuda material.

Benvolguts germans i germanes, Jesús ens espera en cada Eucaristia i fa realitat les seves últimes paraules als seus deixebles: "Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (Mt 28,20). ■

LA CATALUNYA CHESTERTONIANA

El Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton vol refer els vincles entre Catalunya i Chesterton, interromputs per la guerra civil

CARME MUNTÉ MARGALEF

Pronto volveremos a vernos, y entonces continuaremos nuestra interrumpida conversación que tan interesante ha sido para mí.” Així enllestia Enric Gàbana, sacerdot i periodista, la primera entrevista que li va fer al pensador i escriptor anglès G. K. Chesterton. Una entrevista feta el 6 de setembre del 1930 a Londres i publicada al diari *El Correo Catalán* (14/09/1930).

El fil el va poder reprendre el 3 de maig del 1935, però aquest cop a l'Hotel Subur de Sitges, on Chesterton passava uns dies de vacances. *“Nos recibe con aquella amabilidad y simpatía que le caracterizan. Se nos imagina el gran patriarca de las letras y del pensamiento católico inglés que recibe con los brazos abiertos al sacerdote y al periodista que le admira y que en cierto modo le venera.”*

El que no deixa de ser una anècdota en la densa trajectòria del pensador i apologeta catòlic és una mostra de la gran recepció que va tenir a Catalunya, i que ha originat deixebles tant coetanis com actuals.

“Fins aleshores vivíem de la teologia i l'espiritualitat de Torras i Bages, Jaume Balmes i Carles Cardó, mentre que Chesterton va aportar un catolicisme més actual, original i alegre. D'alguna manera, va renovar l'espiritualitat cristiana a Catalunya”, comenta el chestertonian Josep Carbonell. “Arreu de Catalunya es parlava de Chesterton, com ho mostra la premsa local d'aquells anys. Hi havia els Amics de Chesterton, que en volien publicar l'obra completa.”

DUES VISITES

Gilbert Keith Chesterton, i la seva dona Frances, van fer dues estades a Catalunya. La primera el maig del 1926 i la segona el 1935. Com explica Sílvia Coll-Vinent, professora de literatura a la Facultat de Filosofia-La Salle

(URL) i a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, “Chesterton va començar a ser conegut a Catalunya durant els anys de la Primera Guerra Mundial, com a periodista actiu i polèmic en la campanya aliadòfila. Des de la branca catalana del PEN Club es va fer un primer intent de convidar-lo a la primavera del 1924.”

Aquell primer intent del PEN Club no va reeixir, però sí que ho va fer dos anys després. Així, de primers de maig a primers de juny del 1926, després d'una breu estada a Madrid, Chesterton va venir a Catalunya acompanyat de la seva esposa i d'una neboda, Rodha Bastable. L'amfitrió de la visita va ser el poeta i escriptor Josep M. Junoy. S'allotjà a l'Hotel Majestic del passeig de Gràcia i va ser molt ben rebut per la premsa i els escriptors, que li van organitzar un sopar d'homenatge a l'Hotel Ritz. Va impartir una conferència a la Universitat Literària de Barcelona; se'l va veure passejant per La Rambla, sempre amb un feix de diaris sota el braç; va visitar l'Ateneu Barcelonès i la Llibreria Americana de l'antic passatge de La Virreina. També se'l va veure en aquell inici de juny en la processó de Corpus, entre els gegants i les trapes que obrien la comitiva.

Durant aquella primera visita va fer una breu estada a Sitges, i va passar per Vilanova i la Geltrú i Tarragona. Justament a Sitges és on va anar a raure la primavera del 1935.

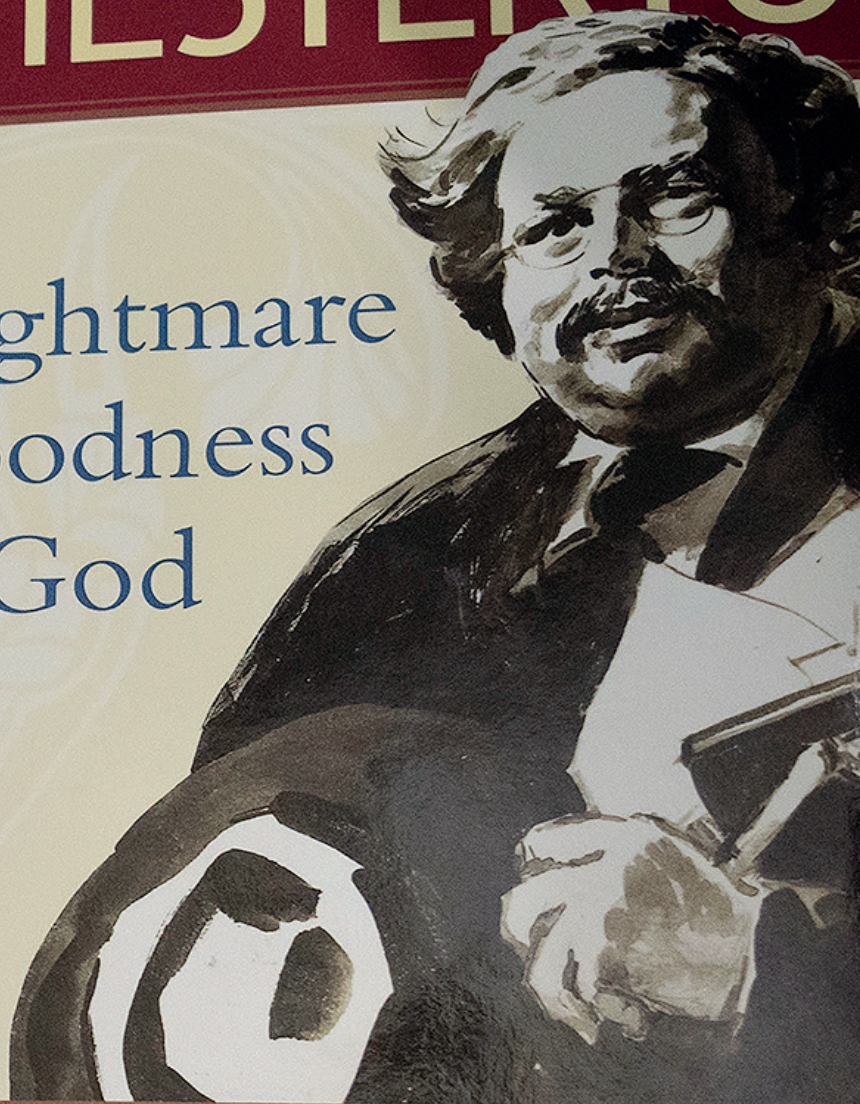
“Chesterton —rememora Josep Carbonell— havia de participar en una conferència al Maggio Fiorentino, a la capital de la Toscana. Van aprofitar el viatge en cotxe, que conduïa Dorothy Collins, la seva secretària, per descansar a la costa catalana. Van decidir d'instal·lar-se a Sitges. Es van allotjar a l'antic Hotel Subur. Van reprendre el viatge a Itàlia tot passant per la Costa Brava francesa.”

DIVULGACIÓ

Segons Sílvia Coll-Vinent, “un dels divulgadors de Chesterton a Catalunya va ser el caputxí Miquel d'Es-

CHESTERTO

the
Nightmare
Goodness
of God

RALPH C. WO

CENTRE D'ESTUDIS I DOCUMENTACIÓ
G. K. CHESTERTON

La Biblioteca Pública Episcopal
de Barcelona (BPEB – Fons
Chesterton) té catalogats i
disponibles uns 500 volums d'una
biblioteca especialitzada
en Chesterton.

La presidenta del Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton, Sílvia Coll-Vinent, entre Josep Carbonell, coordinador d'activitats i projectes (a la dreta), i Josep Aranda, responsable econòmic (a l'esquerra).

JOSEP CARBONELL
 “Chesterton va
 aportar un catolicisme
 més actual, original
 i alegre. D'alguna
 manera, va renovar
 l'espiritualitat
 cristiana a Catalunya”

SÍLVIA COLL-VINENT
 “En el període convuls
 d'entreguerres,
 Chesterton va produir
 un assaig social i
 polític d'orientació
 democratacristiana
 avant la lettre”

plugues, un chestertonianà nat i convingut”. L'any 1920, a la revista *Estudios Franciscanos*, va traduir un primer article, *La filosofía humorística*, que havia escrit el jesuïta francès Joseph de Tonquédec a la revista jesuítica *Études*. Per tant, “la primera recepció religiosa de Chesterton es fa des de la comunitat franciscana”.

A partir d'aquí, el P. Miquel llegeix *Ortodoxia* en francès i en fa diversos comentaris. Fins que el 1926, en el marc de l'Any Franciscà amb motiu del setè centenari del naixement del *Poverello*, el P. d'Esplugues convenç el poeta Marià Manent perquè tradueixi *L'home perdurable* (Col·lecció Horitzons, Llibreria Catalònia, 1927), esdevenint així el primer llibre de Chesterton que es tradueix al català.

És entre 1926 i 1935, les dues estades a Catalunya, quan es produeix la difusió més important de l'escriptor entre nosaltres. Amb l'impuls del mateix Josep M. Junoy —el qui va ser l'amfitrió de la visita—, i des de *La Nova Revista*, comptant amb l'activa participació de Pau Romeva, s'inicia una campanya de “chestertonització”, amb una secció dedicada als Amics de Chesterton a la revista i el projecte d'editar-ne les obres en català. Continua aquesta labor el diari catòlic *El Matí*, des del qual Pau

Romeva divulgà la doctrina social de Chesterton, definida amb el nom de distributisme. Es van publicar *L'home perdurable* (1927), traducció de Marià Manent, *Herètics* (1928) i *Allò que no està bé* (1929), traduïdes per Pau Romeva, “el màxim coneixedor de Chesterton a Catalunya”, com el reivindica Josep Carbonell. En homenatge a l'escriptor anglès, mort el juny de 1936, es publicà en un volum dels Quaderns Literaris *L'home que fou dijous* (traduït també per Pau Romeva). L'esclat de la guerra civil i la dictadura franquista van posar fi al projecte de divulgació de l'obra de Chesterton en català.

Durant els anys de la dictadura es van reprendre a Barcelona les edicions de l'obra de Chesterton, en castellà, gràcies a la iniciativa de Josep Janés, que publicà el volum d'*Obras completas*. Maurici Serrahima publicà el 1941, també de Janés, *Las Quintaescencias*, una selecció de textos de Chesterton. El 1974, amb motiu del centenari del naixement de Chesterton, el metge psiquiatre Dídac Perellada publicà *Recordatori a Chesterton* (Pòrtic) i Jordi Galí, *El compromís polític dels germans Chesterton* (Nova Terra).

Des de la transició democràtica, la traducció d'obres de Chesterton, sobretot al castellà, s'han incrementat substancialment gràcies a la iniciativa de Jaume Vallcorba, que n'ha publicat des d'Acantilado l'obra assagística, començant amb l'*Autobiografia*; des de Quaderns Crema es rescatà la traducció de Pau Romeva de *L'home que fou dijous*. Altres editorials catalanes i valencianes s'han sumat a la divulgació de la ficció i de l'assaig.

CENTRE D'ESTUDIS I DOCUMENTACIÓ G. K. CHESTERTON

Entre la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona i el Convent dels Caputxins de Pompeia es reparteix el Fons Chesterton. Consta del Fons Coll-Vinent, format per la biblioteca i els documents especialitzats en el context cultural català i europeu d'entreguerres, i el Fons Carbonell, compost per la biblioteca i documents relacionats amb la persona, la vida i l'obra de l'autor anglès.

A partir d'aquests dos fons, que van ser donats a la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), es va crear el Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton (CEDGKC), amb

l'impuls i la dedicació de l'aleshores degà, Jaume Aymar. Amb seu als Caputxins de Pompeia i presidit per Sílvia Coll-Vinent, té per objectiu l'estudi i la divulgació de la vida i l'obra de Chesterton i el seu temps, i de la seva recepció a Europa i arreu del món. Són uns 40.000 documents i uns 500 llibres aproximadament, catalogats i ara disponibles des de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona (BPEB – Fons Chesterton).

“El punt fort del Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton és la recepció catalana i hispànica de l'obra de Chesterton i el context històric d'entreguerres”, remarca Coll-Vinent. “L'objectiu del Centre”, afegeix Josep Carbonell, “és refer els vincles que va haver-hi entre Catalunya i Chesterton i que van quedar interromputs a causa de la guerra civil espanyola”.

Carbonell, estudiós de l'autor catòlic, que actualment té 67 anys i està jubilat com a professor d'Institut, continua dedicat en cos i ànima a la investigació: “No s'ha acabat la recerca, perquè hem de continuar el buidatge de les revistes angleses contemporànies. Els catòlics ens

l'hem fet nostre, i totes les biografies publicades s'han escrit des de la visió catòlica, però al Centre volem ser fidels al que va ser Chesterton, i a tot el que va aportar de valuós durant la seva etapa anglocatòlica abans de la conversió formal a l'Església catòlica l'any 1922.”

Un punt imprescindible és prosseguir amb la digitalització: “No coneixem cap altre centre al món que tingui dos fons semblants, que seran accessibles físicament a la seu del CEDGKC o bé en línia des del nostre web.”

PENSADOR CRISTIÀ

G. K. Chesterton va néixer a Londres el 29 de maig del 1874 en el si d'una família de classe mitjana i creença unitària, un corrent de l'anglicanisme, i el 1922, un cop mort el seu pare, es va convertir al catolicisme, com també ho faria la seva dona. Hilaire Belloc, Fr. John O'Connor i Fr. Ronald Knox el van influir en la seva conversió. Però la popularitat i la difusió de la fe catòlica van començar molt aviat, a partir del 1911, amb la publicació de les històries detecti-

vesques protagonitzades pel Pare Brown. Va alternar la vida d'escriptor i periodista amb conferències i viatges per Europa i Amèrica. Va morir el 14 de juny del 1936.

“Chesterton és sobretot un gran literat”, afirma Sílvia Coll-Vinent, autora del llibre *G. K. Chesterton a Catalunya i altres estudis sobre una certa anglofília 1916-1938* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat). “Com a literat, cultiva el gènere detectivesc amb tota la saga del Pare Brown. La Magrana ha editat recentment una selecció dels 12 millors relats del Pare Brown, feta conjuntament amb el Centre d'Estudis i Documentació G. K. Chesterton.”

“L'assaig de pensament religiós també té un contingut literari molt important”, prossegueix Coll-Vinent, que destaca que *“Ortodoxia”*, traduït al castellà però encara no al català, és el seu millor llibre de pensament religiós. És una mena d'autobiografia espiritual desenvolupada en diversos passatges suggeridors, amb un format molt peculiar i original que aporta aire fresc a l'apologetica cristiana”.

I afegeix: “En el període convuls

Unes
vacances
plenes
d'atencions

ESTADES TEMPORALS

Residència per a la gent gran

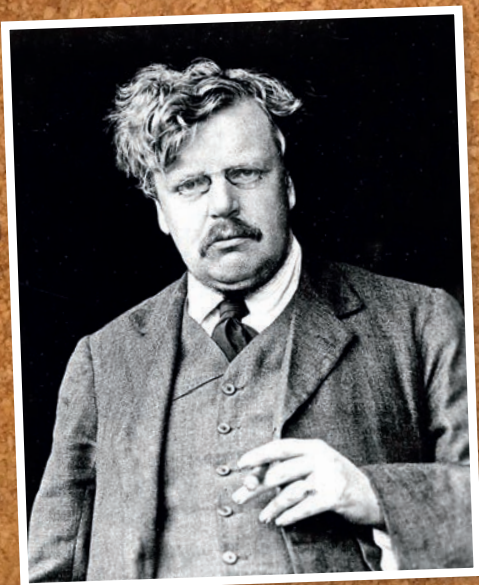
- Vida activa
- Oci i teràpies
- Benestar

DomusVi Claret

📍 C/ de St. Antoni Maria Claret, 200,
L'Eixample - Barcelona

Tel. 93 446 33 20
domusvi.es

DomusVi
Compartint humanitat

G. K. Chesterton.
London Fons Documenta

Gilbert i Frances a Sitges,
amb una noia de Sitges
(a l'esquerra).
Magazín "D'Ací d'Allà"

Gilbert i Frances
a Amèrica.

Universal History Archive
/ UIG via Getty Images

d'entreguerres, el pensador i assaigista Chesterton va reflexionar molt sobre el seu temps i va produir un assaig social i polític d'orientació democratacristiana *avant la lettre* molt interessant."

Chesterton es va manifestar en contra dels totalitarismes i va contribuir a desenvolupar el distributisme, una proposta econòmica entre el gran capitalisme i el socialisme

basada en l'encíclica *Rerum novarum* (1891) del papa Lleó XIII.

Segons Coll-Vinent, "a Chesterton no el pots desvincular del seu catolicisme, és el seu *drive*, la seva estructura mental". I conclou Josep Carbonell: "L'estil de Chesterton és alegre, amb un sentit de l'humor molt britànic. Moltes de les seves idees les fonamenta en el que podríem anomenar substrat humà,

en tot allò que és la base i és comú a tots, que ens fa plenament humans i partícpis de la condició humana. Per això va defensar sempre l'home corrent. En la seva obra hi trobes veritats perdurables i una originalitat de plantejaments. No és fàcil de llegir, però et fa pensar, té una gran honestat intel·lectual i visió moral. En ell la vida i l'obra van juntes." ■

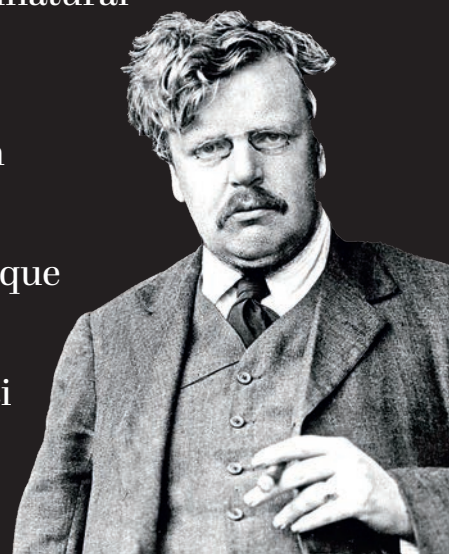
"Traieu el sobrenatural, i el que resta no és el natural sinó l'antinatural"

"Per entrar a l'església, ens hem de treure el barret, no el cap"

"El món modern està ple d'antigues virtuts cristianes que s'han tornat boges"

"Hi ha més simplicitat en l'home que menja caviar per impuls, que en el que menja nous per principis"

"El primer ús de la bona literatura és evitar que l'home es limiti a ser modern"

EL CAPUTXÍ MIQUEL D'ESPLUGUES I CHESTERTON

Retrat del caputxí Miquel d'Esplugues.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Arxiver dels Caputxins

L'any 1934 l'escriptor Josep M. de Sagarra comparava a la revista *Mirador* l'agudesesa de pensament del caputxí Miquel d'Esplugues (1870-1934) —que recentment havia fet el seu traspàs— amb el tarannà de G. K. Chesterton: “El pare Miquel era un gimnasta de la intel·ligència i totes les coses vives i mortes les tocava d’una manera fresca i paradoxal. A mi em feia pensar una mica, o de bon tros, amb la manera de mossegar els pensaments que té Chesterton.” Uns anys abans R. A. Latham, semblantment, ja havia comparat l’optimisme del pare Esplugues amb la vitalitat i el tarannà de Chesterton: “El P. Miquel és un estratega de l’esperit, representa son optimisme en el sentit chestertonian” (*La Nova Revista*, juliol 1928). Aquestes comparances amb el tarannà de l’escriptor catòlic anglès G. K. Chesterton (1874-1936) venen pel fet d’haver contribuït en la divulgació i promoció de les obres de Chesterton a Catalunya.

A través de la revista *Estudios Franciscanos* —que el 1907 havia fundat el pare Esplugues— l’any 1920 hi fou publicat un primer assaig a propòsit de la incidència de les obres de G. K. Chesterton a casa nostra elaborat per Joseph de Tonquédec, un destacat estudiós de la Companyia de Jesús que solia escriure a la revista francesa *Études*. En la tasca divulgativa de l’obra chestertoniana a Catalunya el pare Esplugues comptà amb la col·laboració de personalitats del nostre món cultural com ara Marià Manent, Tomàs Garcés, Jaume Bofill i Mates, Pau Romeva i Josep M. de Sagarra. Recentment, la investigadora del ressò de Chesterton a Catalunya, la Dra. Sílvia Coll-Vinent, ha estudiat com el pare Esplugues seguí ben de prop el procés de traducció de la primera obra de Chesterton en versió catalana, *L’home perdurable*, publicada el 1927 a càrrec de Marià Manent i, alhora, insinua que el pare Miquel possiblement hauria engrescat Marià Manent a traduir al castellà el *St. Francis of Assisi* que havia escrit Chesterton l’any 1923 i que publicà a Barcelona l’any 1925 com una contribució a l’Any Franciscà de 1926-1927 en recordança del VII Centenari de la mort de sant Francesc d’Assís.

En la figura i espiritualitat de sant Francesc d’Assís G. K. Chesterton hi trobà un model magnífic per poder fer front a l’escepticisme i racionalisme dels anys vint i trenta, fruit de l’època victoriana on Chesterton s’havia format abans de la seva conversió al catolicisme. L’influx de Chesterton a casa nostra ha esdevingut un fet que podem qualificar de “perdurable” com ho prova la valuosa tasca que avui realitza el Centre d’Estudis Chestertonians, amb seu al convent de caputxins de Pompeia, a l’avinguda Diagonal. ■

El pare Miquel possiblement hauria engrescat Marià Manent a traduir al castellà el “St. Francis of Assisi” que havia escrit Chesterton

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de les noves **normes** per al discerniment de presumptes **fenòmens sobrenaturals**, celebrem els **25 anys** de la **comunitat filipina a Barcelona**, recordem **sor Montserrat Casas** i entrevistem **Míriam Díez Bosch**

Agustí Codinach

La processó Santacruziana arriba a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, on la comunitat filipina celebra l'eucaristia els diumenges.

El canvi crucial és la introducció de sis possibles decisions en lloc de les tres que recollien les disposicions del 1978

Noves normes per protegir millor la fe del poble de Déu

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

El Dicasteri per a la Doctrina de la Fe ha actualitzat les normes sobre com procedir en el discerniment de presumptes fenòmens sobrenaturals com les aparicions marianes, lacrimacions, mutació d'hòsties consagrades o suors. Les disposicions anteriors, i que s'han fet servir fins ara, daten del 1978 i es van mantenir reservades fins al 2011.

En la motivació del document que recull les noves disposicions, el cardenal prefecte Víctor Manuel Fernández, després de reconèixer que algunes d'aquestes manifestacions o presumptes esdeveniments d'origen

sobrenatural puguin produir fruits positius, també assegura que, en altres casos, han presentat anomalies greus i han fet mal. "Em refereixo, per exemple, a un ús d'aquests fenòmens per obtenir beneficis, poder, fama, notorietat social, interès personal, que també pot arribar a la possibilitat d'escometre actes greument immorals o fins i tot cometre abusos", escriu el purpurat argentí. A això afegeix la possibilitat que hi hagi errors doctrinals importants, afirmacions que redueixen el missatge de l'Evangeli o, en definitiva, frauds i estafes bàsicament per motius econòmics. I que, malauradament, en alguns casos, s'han prolongat durant anys perquè, fins que les autoritats eclesiàstiques dirimien la natura del fenomen, passava massa temps. Un temps que, en el cas d'una intenció malintencionada

de part dels presumptes vidents, feia mal inevitablement a la comunitat cristiana, no poques vegades creant discòrdia al seu si. Per això, el document recorda que correspon als pastors de l'Església "preservar els fidels de tot engany".

El Dicasteri ressalta que les noves normes eren necessàries per ajudar els bisbes. A ells els seguirà corresponent la tasca del discerniment del fenomen en la seva diòcesi. Ara, en virtut d'aquesta nova normativa, Doctrina de la Fe haurà de ser sempre consultada per donar una aprovació final a la decisió del bisbe.

El canvi crucial és la introducció de sis possibles decisions en lloc de les tres que recollien les disposicions del 1978: declaració de sobrenaturalitat (*constat de supernaturalitate*); declaració negativa però oberta a

possibles desenvolupaments ulteriors (*non constat de supernaturalitate*); o una declaració negativa quan la no-sobrenaturalitat era evident (*constat de non supernaturalitate*). El Dicasteri explica que “l’expectativa d’una declaració sobre la sobrenaturalitat d’un esdeveniment ha donat lloc que només en molt pocs casos s’hagi arribat a una decisió clara”. Així, després del 1950, només se n’han resolt sis.

El que el Dicasteri emetrà serà una d’aquestes sis “conclusions pruden-cials” que permeten “tractar adequadament les problemàtiques de casos molt diferents entre ells dels quals es té coneixement”:

Nihil obstat — Tot i que no s’expressa cap certesa pel que fa a l’autenticitat sobrenatural del fenomen, es reconeixen molts signes d’una

acció de l’Esperit Sant “enmig” d’una determinada experiència espiritual, i no s’han detectat almenys fins aquell moment, aspectes especialment problemàtics o arriscats.

Prae oculis habeatur — Si bé es reconeixen importants signes positius, també s’adverteixen alguns elements de confusió o possibles riscos que requereixen un discerniment acurat.

Curatur — Es detecten elements problemàtics diversos o significatius, però alhora ja hi ha una difusió àmplia del fenomen i una presència de fruits espirituals que hi estan associats i que poden verificar-se. En aquest sentit, es desaconsella una prohibició que pugui inquietar el Poble de Déu.

Sub mandato — Els problemes detectats no estan relacionats amb el fenomen en ell mateix, ric en elements positius, sinó amb una persona, una

família o un grup de persones que en fan un ús impropí.

Prohibetur et obstruatur — Tot i que hi ha exigències legítimes i alguns elements positius, els problemes i els riscos semblen greus.

Declaratio de non supernaturalitate — En aquest cas, el bisbe diocesà és autoritzat pel Dicasteri a declarar que el fenomen es reconeix com a no sobrenatural.

A partir d’ara el Vaticà no es pronunciarà sobre la sobrenaturalitat o no d’un fenomen. Només passarà en moments excepcionals i només correspondrà al Papa prendre aquesta decisió: “Roman ferma la possibilitat que el Sant Pare hi intervingui autoritzant, de manera totalment excepcional, dur a terme un procediment sobre una possible declaració de sobrenaturalitat dels esdeveniments.” ■

Entre els actes commemoratius, destaca una missa d'acció de gràcies oficiada pel bisbe filipí Reynaldo Evangelista

La comunitat filipina de Barcelona celebra 25 anys

La processó Santacruzana al seu pas per la rambla de Santa Mònica.

REDACCIÓ

Fotos: Agustí Codinach

La parròquia de la Immaculada Concepció i Sant Llorenç Ruiz, situada a l'església de Sant Agustí, de Barcelona, va celebrar el cap de setmana del 18 i 19 de maig els actes commemoratius dels vint-i-cinc anys de presència de la comunitat filipina a la Ciutat Comtal, sota el lema "Comunió, participació i missió a l'Església de Barcelona".

El dissabte 18 va tenir lloc, de dos quarts de vuit de la tarda a les deu del vespre, el concert *Baliktanaw ng*

mga pilipino. L'endemà, diumenge 19, de quatre a sis de la tarda, es va celebrar la processó Santacruzana i una ofrena floral des de la rambla de Santa Mònica fins a la plaça de Sant Agustí. Posteriorment, a partir de les sis de la tarda, el prelat filipí Reynaldo Evangelista, que pertany a l'orde franciscà i és bisbe de la diòcesi d'Imus, va oficiar una missa d'acció de gràcies.

La presència filipina a Barcelona, relacionada amb el passat colonial espanyol a les illes, es va incrementar als anys setanta i vuitanta. Els membres d'aquesta comunitat que professen la religió catòlica s'apleguen majoritàriament a Sant Agustí, on es fan misses en català, castellà, tagal i anglès.

IMMENS AMOR DE DÉU

"Nosaltres, com a comunitat filipina, hem experimentat durant vint-i-cinc anys l'immens amor de Déu a través de l'arxidiòcesi de Barcelona, ja que ens ha permès de poder celebrar missa i fer-la en el nostre idioma nadiu, el tagal", va explicar el sacerdot Lino de Castro, rector de la parròquia personal de la comunitat filipina a Barcelona, en el programa *Sense distància*, de Ràdio Estel, dirigit i presentat pel diaca i periodista Ignasi Miranda.

El prelat va fer memòria de l'origen de la formació d'aquesta parròquia personal a Barcelona. "L'emigració dels ciutadans filipins a l'estranger per treballar —va comentar— va ser la gènesi d'aquesta parròquia personal. Calia proporcionar-los tota una sèrie d'atencions espirituals. Des del més pregon del nostre cor i de la nostra ànima, estímem i servim la comunitat filipina."

Lino de Castro va assenyalar que

“si fa no fa, uns 15.000 filipins catòlics constituïm a Barcelona aquesta comunitat, caracteritzada per posseir un gran sentiment d’unitat”. I afegia davant dels micròfons de Ràdio Estel: “De la mà de l’Església de Barcelona, tenim el goig de disposar d’un espai canònic amb els mateixos drets i privilegis que una parròquia d’aquí, ajudant-nos els uns als altres.”

INCULTURACIÓ I RELIGIOSITAT POPULAR

Va fer un balanç molt positiu d’aquests vint-i-cinc anys de vida, “on han sorgit vocacions diaconals i sacerdotals” i “nombreuses famílies han crescut en la fe”. El rector de la parròquia personal de la comunitat filipina a Barcelona va destacar “la inculturació i la religiositat popular”.

El bisbe va posar com a exemples dues festes de caire religiós: la Santacruzan, en honor de santa Elena, mare de Constantí el Gran, el primer emperador romà cristià, i el Sinulog,

en honor a l’infant Jesús, conegut com “el sant infant de Cebú”, imatge considerada miraculosa. El Sinulog és una festivitat que celebra la conversió al catolicisme d’una part del poble filipí durant el segle XVI.

“Una església no és tan sols un edifici format per pedres, sinó, essencialment, per persones que integren el Poble de Déu, l’Església viva, per tal de ser sants com Jesús de Natzaret”, va dir Lino de Castro. ■

Els actes
commemoratius es
van celebrar sota
el lema “Comunió,
participació i missió
a l’Església de
Barcelona”

El bisbe filipí Reynaldo Evangelista va oficiar una missa d’acció de gràcies.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Dons de l’Esperit Sant

Parlem de regals o obsequis i, fins i tot, de beneficis. Però no des d’un punt de vista material, sinó referint-nos a l’Esperit Sant, perquè fa molt poquet que hem celebrat la Pentecosta. Avui pot ser una ocasió perfecta per apropar-nos a la tercera Persona de la Santíssima Trinitat i conèixer-la més bé.

Quan parlem dels dons de l’Esperit Sant ens referim a aquells regals que ell ens fa per a benefici de la nostra vida cristiana i perquè puguem posar-los al servei dels altres. Però, per a això és molt important que ens deixem transformar i modelar per ell, segons el nostre model que és Jesucrist.

Aquests són els següents:

Saviesa: coneixement de les coses i el projecte de Déu a les nostres vides, i com posar-ho en pràctica.
Enteniment: comprensió del projecte de Déu i de la seva persona mateixa.

Consell: ens ajuda a discernir i a optar en les decisions que se’ns presenten en la nostra vida, mirant d’escoltar la veu de Déu.

Ciència: aquest regal de l’Esperit ens ajuda a conèixer la intimitat de Déu i a saber-la apreciar en la creació que ens envolta.

Pietat: per mitjà d’aquest do ens vinculem intensament a Déu per, d’aquesta manera, estar oberts que es faci la seva voluntat tal com preguem al Parnostre.

Fortalesa: ens torna valents i intrèpids per afrontar les dificultats de la nostra vida quotidiana.

Temor de Déu: no té res a veure amb la por, sinó més aviat amb el respecte cap a Déu i que ens recorda com ens estima i per això podem confiar-hi totalment.

Esperem que el coneixement d’aquests dons ens pugui servir en la nostra vida per apropar-nos més a l’Esperit Sant i deixar-nos transformar per ell.

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d’Escola d’Animació Bíblica

Sor Montserrat Casas Soldevila

L'abadessa Montserrat amb membres del consistori barceloní, el 12 de febrer passat, per Santa Eulàlia.

ANNA CASTELLANO

Directora del Museu Monestir de Pedralbes

Recordarem sempre
sor Montserrat per la
seva rialla i paraules
d'agraïment per
qualsevol detall
que rebia

Sor Montserrat va ingressar al monestir de Pedralbes el 9 d'abril del 1955 com a postulant i l'octubre del mateix any va iniciar el seu noviciat. Un any més tard faria els seus primers vots i el 8 de desembre del 1959, la professió solemne.

Una vida dedicada completament a la seva vocació religiosa i a les germanes de la Comunitat de Clarisses del monestir de Pedralbes. Si bé recordava amb afecte la seva infantesa a Alella, juntament amb la seva família carnal, no es va penedir mai d'haver ingressat al monestir de Pedralbes. Sor Montserrat no es queixava mai dels seus mals, que van anar en augment amb els anys, sempre es trobava bé quan li demanaves per la seva salut. Enyorava, això sí, amb certa nostàlgia, els temps de la seva joventut al monestir quan la comunitat comptava amb moltes germanes i la vida comunitària era molt plena, però acceptava la realitat del temps actual i confiava plenament en la voluntat de Déu.

Va ser escollida abadessa per primera vegada, el 20 d'octubre del

2013, comptant amb el suport de tota la comunitat i de la vicària, sor Pierrette Prat, que havia ostentat el mateix càrrec durant molts anys. Des d'aquest moment, va ser renovada en el càrrec fins a la seva defunció.

Abans del seu nomenament com a mare abadessa, sor Montserrat havia ocupat diversos càrrecs dins la comunitat, com el de procuradora, cosidora al taller de costura que les germanes tenien al monestir, encarregada del rober de la comunitat, jardinera, procuradora i cuinera.

Recordarem sempre sor Montserrat per la seva rialla i paraules d'agraïment per qualsevol detall que rebia però, sobretot, la recordarem pels matons que durant molts anys va elaborar per determinades festivitats com la de Santa Eulàlia, amb els quals obsequiava la Corporació Municipal en la seva visita anual al monestir. Va mantenir en secret la fórmula d'aquest dolç propi del monestir durant molts anys, però darrerament, en un acte de generositat, la va cedir per tal que en puguem continuar gaudint en el futur tot recordant-la.

Descansi en Pau, benvolguda mare abadessa, sor Montserrat. ■

LLEIDA

Projecte Arrela't a la música

Un centenar de persones van gaudir el 14 de maig del tercer concert del projecte Arrela't a la Música, que s'ha dut a terme a l'Orfeó Lleidatà, organitzat per Arrels Sant Ignasi, la Fundació Orfeó Lleidatà i la Universitat de Lleida. Hi van participar 23 cantants formats per les persones que Arrels Sant Ignasi acompanya, alumnat d'Educació musical, voluntariat del programa Lligams de la Universitat de Lleida i voluntariat de la mateixa entitat.

VIC

Benedicció de la llar per a presos a Manresa

El dia 19 d'abril el bisbe va beneir el pis "Llar bisbe Pere Casaldàliga" que un grup de voluntaris del Sepap ha tirat endavant. L'equip de visitadors de presons, format per voluntaris, feia anys que tenia aquest projecte i després de moltes dificultats, sobretot administratives i burocràtiques, poden oferir als presos amb segon i tercer grau de condemna un lloc on viure en aquest atzucac de les seves vides.

TERRASSA

Trobada d'Apostolat Seglar

Coincidint amb el Dia de l'Acció Catòlica i l'Apostolat Seglar la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar va organitzar una trobada amb responsables de grups i moviments eclesials i laicals el diumenge 19 de maig a la tarda a la catedral. El bisbe Salvador va presidir la solemnitat de la Pentecosta, coincidint amb la festa titular de la parròquia i catedral del Sant Esperit.

TORTOSA

Presa de possessió del nou vicari judicial

Dijous 16 de maig a la capella del Palau Episcopal va tenir lloc l'acte de presa de possessió del nou vicari judicial del bisbat de Tortosa, Joan Guerola Arrastraria. Sota la presidència de Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa, i en presència tant del vicari general com de la cancellera-secretària general, amb solemnitat mossèn Guerola ha emès la professió de fe segons el símbol nicè-constantinopolità.

TARRAGONA

Vetlla de Pentecosta a l'UPA de les Borges del Camp

Coincidint amb la visita pastoral a aquesta Unitat Pastoral, el dia 18 de maig l'arquebisbe Joan Planellas va presidir la vetlla de Pentecosta conjunta de totes les parròquies que la formen a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja. La celebració va aplegar més de cent vint persones de les comunitats cristianes de la Unitat Pastoral i va comptar amb la participació del Cor Parroquial de les Borges del Camp i la Coral Floc d'Alforja.

SOLSONA

Convivències d'estudi per a adolescents, a Sant Ramon

El cap de setmana del 3 al 5 de maig més d'una vintena d'infants i adolescents del bisbat es van trobar al monestir de Sant Ramon per tal de compartir un cap de setmana de convivències. Van estar dedicats a l'estudi i a fer deures, però també van poder gaudir d'estones de jocs, àpats plegats, una pel·lícula... alhora que compartien i vivien la fe a través de les pregàries, l'eucaristia i la catequesi que va girar al voltant de la Mare de Déu.

URGELL

Pelegrinatge de les Hospitalitats de Lourdes a Montserrat

Les Hospitalitats de Lourdes de Catalunya van peregrinar a Montserrat el dissabte 18 de maig, en la vigília de Pentecosta. Hi van assistir al voltant de 800 persones entre hospitalaris, malalts i voluntaris de les diferents Hospitalitats de Catalunya, entre els quals hi havia una representació de l'Hospitalitat de Lourdes a Urgell.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Trobada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques

El diumenge 12 de maig, la població de Sant Quintí de Mediona (Alt Penedès) va acollir la trobada nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques. El lema i treball d'enguany portava com a títol "Conviure en un món divers". La ponència de la trobada va anar a càrrec de Neus Forcano, presidenta de Justícia i Pau.

GIRONA

Sagraments de la iniciació cristiana

La catedral de Girona va acollir, el diumenge 19 de maig, una doble celebració: la rebuda dels sagraments de la iniciació cristiana per part de 13 catecúmens i la confirmació de 92 adults. "Que aquest compromís vostre d'avui sigui llavor d'esperança per al nostre món i la vostra vida", va afirmar el bisbe en l'homília.

Míriam Díez, directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

“La caritat té molts rostres, i hem de tenir clar qui té necessitats i on és”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Què és i com va néixer la Càtedra de Llibertat Religiosa i de Consciència – URL?

La Càtedra de Llibertat Religiosa i de Consciència, impulsada per la Direcció General d'Afers Religiosos (DGAR) i constituïda fa tres anys a partir de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, és un espai de recerca i divulgació que té com a objectiu principal estudiar i analitzar la situació de la llibertat religiosa i de consciència a Catalunya per traslladar a la ciutadania coneixements que li permetin aproximar-se al reconeixement i l'abast del dret fonamental en l'àmbit català. En aquest sentit, també analitza el reconeixement i l'abast del principi de no-discriminació per motius religiosos.

Els dies 5 i 6 de juny tindrà lloc el Segon Congrés Internacional sobre Llibertat Religiosa i de Consciència. En què consistirà? Quins són els objectius d'aquesta trobada?

Doncs volem presentar bones pràctiques locals, regionals o internacionals en gestió de la diversitat religiosa i promoció de la llibertat religiosa i de consciència. Reunirem desenes d'especialistes per analitzar els estàndards internacionals de valoració de l'exercici del dret a la llibertat religiosa i de consciència i de prevenció de les seves vulneracions. Ens interessa crear debat d'experts i responsables d'entitats internacionals sobre la situació internacional i tendències de la llibertat religiosa i de consciència, així com sobre metodologies, categories i indicadors d'anàlisi de la realitat de la llibertat religiosa, i del concepte de religió en un món postsecular. Tindrem convidats dels Estats Units, Anglaterra, Grècia, el Líban, Ucraïna...

Aquest diumenge, 2 de juny, l'Església celebra el Corpus Christi, Dia de la Caritat, amb el lema “Allà on ens necessites. Obrim camí a l'esperança”. On ens hem de fer presents els cristians per estar al costat dels més necessitats?

Hem de ser a tot arreu, i ser-hi bé. La caritat té molts rostres, i hem de tenir clar qui té necessitats i on és. No sempre és

evident. La caritat és un valor que hem de fer lluir. La caritat és estimar i cal estendre l'amor molt i molt.

En una situació de crisi mundial, hi ha motius per a l'esperança?

Sempre, fins al darrer alè, hi ha motius per a l'esperança. Això no treu que el món sigui convuls i que el mal estigui molt estès. Massa. Però no són calamitats que baixen del cel: la responsabilitat humana hi és, i és on hem de ser amatents i ser autocrítics. Hem d'inundar el món amb esperança. Ja hi ha massa gent que es dedica a amargar l'existència, són autèntics professionals, alguns. ■

“Reunirem desenes d'especialistes per analitzar els estàndards internacionals de valoració de l'exercici del dret a la llibertat religiosa i de consciència”

Del 28 al 30 de juny, hem muntat una Trobada d'Estiu de l'Acció Catòlica

Una pausa per agafar noves forces

TONI CABALLOL

President ACG de Tortosa

CORI CASANOVA

Presidenta ACG Barcelona

M. MERCÈ SARDÀ

Presidenta ACG Tarragona

Vivim uns temps en què ser una persona religiosa i practicant és vist com una cosa rara i antiquada. Els creients no estem de moda. I, malgrat tot, som persones perseverants i continuem la nostra vida de fe i les nostres pràctiques religioses diguin el que diguin aquells que ens envolten. És més, molts ajudem a tirar endavant les nostres parròquies en les múltiples tasques que se'ns encomanen: que si la caritat, que si la catequesi, que si la litúrgia, que si el Consell de Pastoral, etc. Moltes vegades la nostra agenda va ben plena.

El perill que comporta tot això és l'activisme: fer per fer, sense una base sòlida que ho sustenti. Últimament es parla molt de formació. Necessària, sens dubte.

Ara és el moment de parlar de l'Acció Catòlica. L'Acció Catòlica ens ofereix una formació continuada a través dels grups de vida cristiana. En ells es reflexiona, es prega, es connecta la vida amb els evangelis i la fe, cadascú hi fa la seva pròpia revisió i cadascú es compromet a allò que és capaç de fer. És un oasi de pau, de llibertat i de comunitat. Si anem fent el camí cristià acompanyats d'un grup de vida, es va formant un pòsit en el nostre interior que ens va conformant a poc a poc a la manera de fer de Jesús.

Un dels perills a què ens aboca la societat en què vivim és a viure la nostra religiositat com una cosa privada: fes el que vulguis mentre no molestis a ningú. Tanmateix, els cristians vivim la nostra fe en comunitat. Per això ens apleguem a la parròquia. Des de l'Acció Catòlica pensem que cal afavorir aquests moments comunitaris i és per ai-

xò que aquest juny, concretament del 28 al 30, hem muntat una Trobada d'Estiu de les diòcesis catalanes on hi ha la nostra associació: Barcelona, Tarragona i Tortosa. Ens trobarem a l'alberg de l'Espluga de Francolí hi està convidat tothom que tingui ganes de venir. Hi haurà estones per compartir, estones per divertir-nos, estones de formació i estones de pregària. La comunitat de Poblet acollirà la pregària de nit que farem dissabte i la missa del diumenge, presidida per l'arquebisbe Joan Planellas. Ens hi trobarem infants, joves i adults, hi haurà moments per a tots i moments per a cadascú.

Només ens queda dir-vos que l'Acció Catòlica és una associació laical, que emana de la pròpia Església. Últimament ha sofert una profunda renovació que l'ha portada a posar l'accent en la vida parroquial de tal manera que podem dir que ser de l'Acció Catòlica és ser de parròquia. Hi ha persones que viuen la seva fe des d'algun dels carismes particulars que existeixen a l'Església, però la gran majoria vivim la nostra fe a la parròquia: és a tots aquests que s'ofereix l'Acció Catòlica. I ho fa amb la convicció que vivim un moment eclesial que ens demana noves mirades i noves respostes evangèliques al món en què vivim.

Que l'alè de l'Esperit ens animi a fer passos endavant, que la seva força ens tregui de l'ensopiment i ens encamini a buscar nous horitzons.

I que aquesta Trobada d'Estiu que organitzem des de les diòcesis catalanes de l'Acció Catòlica sigui un pas més en aquest camí.

Veniu a provar-ho. Us hi esperem! ■

INSCRIPCIÓ A LA TROBADA

**MIGUEL ÁNGEL
BARBERO BARRIOS**
Director dels graus d'educació
de la Universitat Abat Oliba
CEU de Barcelona

AULA EDUCATIVA

“Virtus” o com l'esport pot educar

L'educació en virtuts no passa de moda perquè correspon
a una realitat profunda que toca de ple
el nucli de l'antropologia humana

Antonio Millán-Puelles apunta que la virtut és el fi de l'educació. Podríem dir moltes coses sobre les tendències actuals en pedagogia; sobre metodologies d'innovació; sobre la Competència Digital Docent i l'ús de la tecnologia; sobre les anomenades Situacions d'Aprenentatge. I tot això seria interessant. De fet, en això estem els que ens dediquem a educar: hi ha molt per aportar en cadascun d'aquests camps educatius. Però cal no oblidar la direcció de la brúixola que hauria d'orientar l'educació. No és el mateix cercar innovar que innovar per buscar la virtut; o cercar l'ús de la tecnologia que emprar la tecnologia per al bé. És tan important aquesta distinció, que en depèn que no confonguem els mitjans amb els fins. Filant més i per no caure en una visió voluntarista, purament espartana o estoica, continua el filòsof argumentant en el llibre *La formación de la personalidad humana* (Rialp, 1983) que l'educació en virtuts

és important, no tant per ser l'objectiu de la vida —que més aviat seria la felicitat, viure bé en el sentit que apunta el *telos* grec—, sinó per esdevenir el mitjà per assolir-ho. És a dir, que la virtut, que és el fi de l'educació, ajuda que arribem a ser el que som cridats a ser.

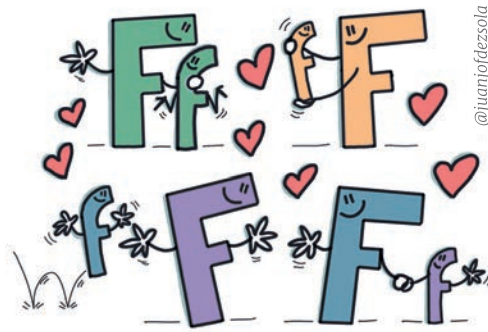
L'educació en virtuts no passa de moda i no pot passar perquè correspon a una realitat profunda que toca de ple el nucli de l'antropologia humana. Per això precisament, les institucions catòliques, que per ser-ho s'han de preocupar d'educar en aquesta direcció, han d'estar atentes a les novetats culturals susceptibles d'esdevenir oportunitat per al creixement personal. És el cas de l'esport. Els esportistes d'elit són coneguts pels estudiants de qualsevol edat i ofereixen exemples de virtut molt destacables. La vida de l'esportista ofereix multitud de similituds amb la vida de l'estudiant, i això posa a la nostra disposició una àmplia font de models, tan necessaris en els nostres dies. Malauradament,

el focus majoritari dels mitjans no és precisament l'educatiu, però aquí rau la nostra tasca de transformació: la tasca de la Comissió Episcopal per a l'Educació i la Cultura, que ha posat en marxa una Pastoral de l'Esport al servei de les diòcesis espanyoles, coordinada pel sacerdot i exjugador internacional d'hoquei Carles Ballbé; la tasca dels organitzadors de les jornades *Esport i fe* (<https://deporteyfe.com>, amb el suport de la congregació salesiana i de l'arxidiòcesi de Sevilla per a l'edició del 2024) o dels graus d'educació de les universitats CEU de Barcelona i Madrid amb la seva iniciativa de jornades universitàries *Virtus*, així com de tants altres que creuen en aquesta relació estreta entre virtuts i activitat física, ja sigui competitiva o recreativa.

Continuem atents a les novetats culturals que poden despendre bé, veritat i bellesa sense perdre l'horitzó per dirigir l'acció educativa cap a allò important. ■

**VENANCIO
CARRIÓN ARMERO**
President de Naprotec
Associació

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

El mes de la infertilitat

No és dolent plantejar-se tenir una feina, una llar, fins i tot gaudir d'un viatge, però sabent com estic i quina és l'edat ideal per afrontar la maternitat

L'última estadística sobre naixements a Espanya deixava la dada següent: les mares de més de 40 anys tornen a superar les de 27. Mirem el futur: hi ha mares que lidiaran amb l'adolescència dels seus fills tenint elles 52 anys i 39 anys respectivament.

Les estadístiques no expliquen les històries reals darrere de cada mare, però per la meua experiència intueixo que moltes han passat mesos o anys a la recerca del nadó que no arribava, n'hi deu haver algunes que han recorregut a fecundació *in vitro*, que és la tècnica que se sol recomanar davant d'aquests problemes agreujats per l'edat.

No es tracta només d'afrontar el reemplaçament generacional o reflexionar sobre l'edat ideal per ser mare i pare. Crec que la reflexió també cal adreçar-la a pensar si les nostres joves estan prou informades sobre la millor edat per ser mares (la biològica). Recordem que la maternitat hauria de començar per la salut

femenina, saber reconèixer el propi cicle menstrual i els símptomes possibles d'una situació d'irregularitat del cicle.

Sense adonar-nos-en, la mentalitat anticonceptiva que impera en la nostra societat ens llança missatges d'autorealització personal, d'aconseguir objectius; estudis, feina, casa, viatges, etc. i ens porta a posposar el compromís matrimonial i l'arribada de fills.

És evident que l'amor arriba quan arriba i en ocasions el compromís matrimonial ens arriba superats els 40. Tot moment és bo per ser sant i santificar-nos amb el cònjuge. La fecunditat de Déu passa per tots, però no per això hem d'oblidar l'edat biològica ideal per ser pares i mares.

Moltes joves recorren durant dècades a la píndola, pensant que estan corregint problemes mèdics davant dels dolors o sagnats, quan realment estan suprimint el cicle menstrual sense atendre a la patologia de base. Més endavant deixen la píndola,

però el fill desitjat no arriba i la dona compleix els 35 o 38 anys.

Com a societat tenim la urgència i el deure de parlar a les nostres joves sobre la maternitat, sobre com preparar-se, sobre el moment ideal. Hem d'incidir en la preparació remota: la cura de la salut des de l'anàlisi del cicle.

Aquesta informació és molt important; cal que estigui present en l'ordre de prioritats i decisions. No és dolent plantejar-se tenir una feina, una llar, fins i tot gaudir d'un viatge, però sabent com estic i quina és l'edat ideal per afrontar la maternitat.

Potser així no em trobaria a la consulta alguns laments recurrents: "Si us hagués conegut abans...", "Ningú no m'ho havia explicat mai, això", "Creia que el metge m'estava tractant el meu problema mèdic".

Al juny celebrem el mes de la infertilitat. Tenim una gran oportunitat per revertir la situació informant i formant les nostres joves. Acceptem el repte? ■

A MISSA PELS POBLETS

Acompanyem mossèn Josep Sala i mossèn Ignasi Iyakaremye a voltar per les seves parròquies al Ripollès

CARME ESCALES

Ripoll

És diumenge de Pentecosta i al campanar del santuari de la Salut de Vallfogona de Ripollès, on es venera aquesta marededeu trobada a la font del costat, repiquen els tocs de campana que criden a missa d'una. En un poble de dos-cents habitants i en un cap de setmana ben generós de sol, molt freqüentat per excursionistes, pocs feligresos entren a l'església a la celebració de la missa. Són els més fidels, com l'Emília Riera i la Maria Solà, que quan arriba el mossèn —avui li toca a Ignasi Iyakaremye— ja ho tenen tot llest per començar.

“Som les sagristanes”, diu la Maria. “Nosaltres aguantem el culte, per devoció i perquè tenim les nostres creences”, afegeix. “Jo soc nascuda aquí a Vallfogona. I des de ben petita —explica la Maria— ja em van inculcar la fe. Conservem l'església i fem comunitat.”

Elles saben on és la clau, obren l'església, encenen els ciris, passen la bacina, fan les lectures i entonen els cants. L'església és com una extensió de la seva llar. S'hi troben com a casa. “Tot l'any la netegem”, precisa l'Emília. “Ensho repartim entre diferents famílies que, un cop al mes, fem

la neteja més a fons. Mira els vidres que nets que estan”, assenyala.

Vallfogona de Ripollès és un dels més de tres-cents micropobles de Catalunya que anys enrere, com a tots els petits nuclis, havia tingut un capellà fix al poble. Era el temps de les rectories plenes de vida sacra. Ara, pràcticament tots els poblets, esglésies i escoles rurals acusen la despoblació, i les rectories o són buides o llogades o venudes per a la dedicació a altres usos, que són molt variats. D'escoles, algunes tanquen, i altres pregunten per no tancar. I a les esglésies, els bancs romanen buits la majoria dels dies de l'any. Per festa major, casaments, però sobretot funerals hi retornen els càntics, el Parenostre, el donar la pau i la comunió. Però, les esglésies rurals no pateixen cap mal diferent dels temples urbans: de parroquians fidels a les misses setmanals en van quedant cada cop menys a tot arreu.

I, com que també són menys les vocacions de capellà, a l'entorn rural, els pocs mossens que hi ha s'han de repartir les anades a les parròquies dels petits nuclis on encara avui s'hi celebra missa cada setmana.

A la parròquia de Ripoll, que pertany a la diòcesi de Vic, mossèn Ignasi i mossèn Josep Sala els divendres acorden on anirà cadascú a fer la missa. Dissabte, a part de la del matí que celebren a Ripoll i a Campdevàrol, en fan també una al vespre a l'església de Sant Josep Obrer, a la capital ri-

pollesa, a les 18.30 hores. I, a les 20h, van a celebrar-la a l'església de Sant Cristòfol de Campdevàrol.

Diumenge han de fer més quilòmetres perquè van a celebrar missa a Gombren, a Borredà —que està a trenta-dos quilòmetres—, a les Lloses i a Vallfogona de Ripollès. Els dos capellans van alternant aquests destins. Mossèn Ignasi fa quatre anys i mig que és a Catalunya. Hi va arribar des de Ruanda. “Vaig ser el primer capellà de la meua parròquia, que va ser fundada per missioners africans. Abans funcionava, però sense capellà resident, i jo vaig ser la primera persona que hi va ser consagrada”, explica mossèn Ignasi. “El que més m'agrada d'anar pels pobles és que, tot i trobar poca gent, fan que t'hi trobis bé. I a Vallfogona, concretament, quan arribem, ja ho tenim tot preparat”, diu allà on amb el cant dels Goigs de Maria Santíssima de la Salut s'acomiaten, feligresos i capellà, fins diumenge vinent.

Tal com diu el mossèn ruandès, en la vida d'un mossèn hi ha dues coses: la vocació i la missió. “Primer vivim la nostra vocació i, en segon lloc, fem la nostra missió.” I ara la d'ell és la de ser part, ajudar a construir comunitat a les petites parròquies del Ripollès. Aprendre la llengua catalana va ser el primer vincle que va crear amb la terra de la seva missió.

Mossèn Ignasi explica que una cosa que li va sobtar en començar a treballar a Catalunya “va ser veu-

Maria Solà i
Emília Riera.

re un mossèn que porta la clau de l'església", diu. "Em va costar molt d'entendre que no sigui la gent dels pobles que tingui la clau i ho tingui tot preparat. No tothom vol assumir aquesta responsabilitat. A Santa Maria de Ripoll, la senyora que havia tingut sempre la clau, durant trenta anys, va morir, i després ja no vam poder trobar ningú que la guardés com ella havia fet. Actualment, és el nostre diaca permanent qui ho fa, o nosaltres mateixos."

A Campdevàrol, és dissabte a les vuit del vespre i a fora sentim les campanes de l'església de Sant Cristòfol; en entrar en l'església, apreciem la música de l'orgue que mossèn Ignasi toca mentre espera que vagi entrant la gent. Són poquets, però suficients per celebrar una eucaristia íntima que, dissabte, en ser menys, té lloc en una capella lateral de l'església.

A dos quarts de set, al barri de Sant Josep Obrer de Ripoll també s'hi ha celebrat missa el dissabte. Allà són ja més

d'una quarantena de feligresos que van ocupant els bancs de l'església. Fins i tot hi ha un infant que fa d'escolanet. La vetlla de diumenge de Pentecosta segueix fil per randa els moviments i les accions de mossèn Josep.

CALIU I CONFIANÇA

A mossèn Josep també li agrada voltar pel territori. "Anant pels pobles veus aquest clima de confiança." La dificultat més gran que troba, però, és que atendre tants pobles els obliga a uns horaris molt marcats i no pot quedar-se a enraonar amb la gent i a "fer poble", tant com li agradaria, i això li sap greu. "Hem de dir: ho sento, he de marxar perquè m'esperen a l'altre poble." Això li dol perquè sap que "poder escoltar la gent, deixar que s'expressin, és el més humà".

Entre setmana van més tranquils, i poden quedar amb les famílies. "L'únic que ens condiciona són els funerals", comenta. "En tenim tres o quatre per

MARIA SOLÀ
"Conservem l'església
i fem comunitat"

IGNASI IYAKAREMYE
"El que més m'agrada
d'anar pels pobles
és que, tot i trobar
poca gent, fan que
t'hi trobis bé"

Mossèn Ignasi celebrant la missa de dissabte a l'església de Sant Cristòfol de Campdevàrol.

JOSEP SALA
 “Hem d’encomanar
 optimisme. L'Església,
 de dificultats, sempre
 n'ha passat”

Mossèn Josep Sala emprèn camí cap a un poble.

setmana. Aquí a la nostra parròquia, la població està molt envellida i cada any celebrem uns cent trenta funerals. Si passa en cap de setmana, encara ens fa anar pitjor, perquè havent de marxar cap a les perifèries tenim el temps més limitat.” Sorten tenen, del cop de mà que els donen l'Ernest Roura, un diaca permanent a Ripoll, i en Josep, un mossèn de Ripoll ara ja jubilat, però que també els ajuda.

Però, el cap de setmana, són ells dos, mossèn Josep i mossèn Ignasi, que pugen cadascú al seu cotxe i van sumant quilòmetres. Matamala i Vallfogona són els dos llocs on tenen menys feligresos. El dia que n'hi ha més són deu. “Són gent gran i de segona residència”, diu mossèn Josep. I puntualitza que, “sobretot després de la pandèmia hem vist com han disminuït molt els qui venen. Molta gent ja no ha tornat a l'església, segueixen la missa des de casa, a la televisió. Però nosaltres sempre els diem que la participació és venir”.

Així és com es fa la comunitat que, encara que sigui reduïda en els pobles més petits, conserva aquell esperit de germanor que cada diumenge o dissabte espera el seu capellà. Quan s'ha donat el cas que aquest no tenia vehicle propi per desplaçar-se, han estat els feligresos els qui l'han acompanyat.

A mossèn Josep, al Ripollès se'l senten molt seu, com si fos de la família. És un dels seus perquè la seva vocació va ser molt tardana. A cinquanta anys va deixar la seva activitat de pagès i el bisbe Romà Casanova el va ordenar capellà. Era l'any 2004. “Aquesta dedicació, des de petit ja m'agradava, quan feia d'escolanet, i hauria volgut ser capellà, però per circumstàncies diverses no va ser possible i vaig fer de pagès i també un temps vaig treballar en la indústria, però sobretot vaig ser pagès.” Nascut a

Ripoll, als nou anys va anar amb la família a viure al poble de les Llosses on hi havia, i encara avui, diverses parròquies. Ell amb uns altres nois obrien i tancaven l'església. “Jo la parròquia me l'he estimada sempre molt. I quan va venir aquesta escassetat de vocacions, com que al Concili Vaticà es va restituir la figura del diaca, vaig pensar que m'agradaria ser-ho. El bisbe Josep M. Guix em va ordenar de diaca i el bisbe Romà Casanova, de prevere.”

Finalment, doncs, aquella il·lusió d'infant va esdevenir una realitat. “Estic content de poder estar a l'Església i fer el que faig”, expressa mossèn Josep. L'any 2004, quan va començar a fer de capellà, no li calia voltar tant, perquè encara n'hi havia d'altres, però ara s'han de repartir el viatge als pobles entre dos. “Tenim cap a divuit parròquies. Només a les Llosses ja n'hi ha set, d'esglésies amb el respectiu cementiri”, diu. Ell recorda que el 2005, a més de Ripoll, anava a Campdevànol, Montgrony i Matamala, però avui han d'afegir-hi Borredà, Gombrèn, les Llosses i Vallfogona.

Les desenes de vilatans que assisteixen a les seves misses, cadascú encara a la seva parròquia, són l'esperit dels pobles que bateja en aquestes petites comunitats cristianes, esperant l'arribada del mossèn cada setmana. Pocs, però ben avinguts per una mateixa causa, sempre fidels a aquesta eucaristia dominical que, com les campanes que toquen les hores, va marcant també el relleu de les setmanes. I així continuarà sent, fins que els funerals siguin els que acabin buidant els bancs de l'església. “Que hi hagi cada cop menys feligresos no ens ha de desanimar”, afirma mossèn Josep Sala. “Hem d'encomanar optimisme. L'Església, de dificultats, sempre n'ha passat. I va començar sent només dotze.” ■

L'Eucaristia és alhora aliment i medicina que restitueix i enforteix la comunió entre nosaltres, a voltes ferida o afeblida per les diferències o les rivalitats

Participem de l'únic pa

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, avui celebrem la solemnitat del Cos i la Sang de Crist, una festa que ha esdevingut popular gràcies a les joioses processons i als motius primaverals, com les catifes de flors i les fonts d'aigua. Mentre festegem el Corpus, recordem que totes aquestes manifestacions són signe d'una realitat molt profunda: la vida nova que Jesús ens ha regalat. Així, la nostra Mare Església, com si ja enyorés el temps pasqual, ens ofereix una solemnitat plena de vida i de vida en abundància.

El mateix Mestre interpreta el gest eucarístic precisament com a

donació de vida plena: "Qui menja la meva carn i beu la meva sang, està en mi, i jo, en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi" (Jn 6,56-57). Jesús ens ofereix així el seu secret: ell pot entregar-se totalment als altres, pot fer-se menjar per als altres, no per una valentia individual i autosuficient, sinó perquè se sap engendrat per la força de l'amor del Pare. L'amor que ens comunica no mor mai ni defalleix mai, perquè és moviment continu de lliurament total i de donació mútua entre el Pare i el Fill.

És en nom d'aquest amor trinitari que comencem la nostra festa. I és per aquest motiu que Jesús ens convoca a la seva taula: perquè entrem també nosaltres en el misteri de la comunió trinitària. Per això en cada Eucaristia hauríem de recordar les paraules de sant Pau: "El pa és un de sol, i per això, nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa" (1Co 10,17). Aquesta és, sens dubte, com ens diu el papa Benet, "la revolució més profunda de la història humana". I continua afirmant: "Aquí es reuneixen, en la presència del Senyor, persones d'edat, sexe, condició social i idees polítiques diferents [...]. Nosaltres [...] no hem escollit amb qui volíem

reunir-nos; hem vingut i ens trobem uns al costat dels altres, units per la fe i cridats a convertir-nos en un únic cos compartint l'únic Pa que és Crist" (Homilia de Corpus, 22 maig 2008). Ben cert, la comunió amb Crist i entre nosaltres és una veritable revolució!

L'Eucaristia és sagrament d'allò que ja som pel baptisme: poble convocat en la comunió trinitària. I és alhora aliment i medicina que restitueix i enforteix la comunió entre nosaltres, a voltes ferida o afeblida per les diferències o les rivalitats. No tinguem por de la multiplicitat i la pluralitat de dons i de serveis, de maneres de pensar i d'esquemes culturals! Ben al contrari, gaudim-ho tot com un regal preciós de l'Esperit que no es deixa guanyar en creativitat; sabent, però, que tot ha d'anar encaminat a testimoniar la unitat que ens ve donada únicament i exclusivament per la donació de vida del Crist. Quan avui sortim a les processons, mostrem, doncs, amb alegria la nostra identitat cristiana, això és, el desig de comunió entre nosaltres i de comunió amb tothom, especialment amb els més necessitats. Adorar el Cos sacramental de Crist implicarà també venerar-lo en cada germà i en cada germana, oferint la vida abundant que neix del cor eclesial en bé de tots els homes i dones d'aquest món.

Ben vostre. ■

Si volem renovar les nostres parròquies, les haurem d'arrelar en l'Eucaristia, que ens reuneix al voltant de la Taula que el mateix Senyor prepara

L'Eucaristia construeix l'Església

FRANCESC CONESA
Bisbe de Solsona

Estimats diocesans,
En aquest dia de Corpus Christi us proposo per a la vostra reflexió la relació entre l'Eucaristia i l'Església. Motiven aquesta reflexió dos esdeveniments importants. El primer fa referència a l'Església universal. Fa tres anys el Papa va posar en marxa un Sínode especial, en què també la nostra diòcesi hi està participant. És un Sínode que es planteja com ser una Església més sinodal per a la missió. El segon esdeveniment és la proximitat de l'Assemblea diocesana, que celebrarem el 8 de juny a Cervera, on

després d'un any de reflexió compartida aprovarem un pla d'evangelització per a la nostra diòcesi, que té com a objectiu principal renovar les nostres comunitats, perquè siguin vives, obertes i missioneres.

En aquest context, hem de considerar que és l'Eucaristia la que ens fa ser Església, la que converteixi un grup de persones de diferent classe i condició social en el cos de Crist. Sant Pau a la seva carta als Corintis diu que els cristians, essent molts, tots formem un sol cos perquè participem d'un mateix pa (1Co 10,17). Podríem dir que el cos eucarístic de Crist és el que fa que nosaltres siguem "Corpus Christi", el cos de Crist. La comunió amb el cos i la sang del Senyor estableix una comunió íntima de cadascun de nosaltres amb el Déu Trinitari. I, per això mateix, edifica la comunió entre nosaltres. Com es va recordar durant el Sínode, "a l'Eucaristia celebrem un misteri de gràcia del qual no en som els artífexs. En cridar-nos a participar del seu Cos i de la seva Sang, el Senyor ens fa un sol cos entre nosaltres i amb Ell" (*Síntesi* 3, e).

L'Eucaristia construeix constantment l'Església. El Concili va dir amb raó que "una comunitat cristiana no pot formar-se si no té per arrel i eix la celebració de la santíssima Eucaristia" (PO 6). Si volem renovar les nostres parròquies, les haurem d'arrelar en l'Eucaristia, que ens reuneix al voltant de la Taula que el mateix Senyor prepara per a tots. La realitat més profunda d'una parròquia és ser comunitat eucarística. Per això, la celebració de diumenge és vital per a l'existència d'una comunitat. Els cristians són, com assenyala sant Ignasi d'Antioquia, els que viuen segons el diumenge (*Ad Magnesios*, 9).

La comunió amb el cos eucarístic ens convida, a més, a viure la comunió entre nosaltres. A l'Església hi ha diversitat de ministeris i funcions, que són complementaris. La comunió, que s'alimenta de l'Eucaristia, ens impulsa que cadascú de nosaltres prengui part activa en la vida i en la missió de l'Església, encoratjant la corresponsabilitat de tots els batejats. Per això l'Eucaristia és veritablement la font de la sinodalitat. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Qui era Rahab?

MONTSE DE PAZ

Biblista

Rahab, la prostituta de Jericó, és la segona dona en la genealogia de Jesús. Llegim Josuè 2 i 6. A punt d'entrar a la Terra Promesa, Josuè envia espies a Jericó. S'allotgen a l'hostatgeria de Rahab. El rei de Jericó se n'assabenta i envia guàrdies per detenir els estrangers, però ella els amaga al terrat i despista els guàrdies perquè els persegueixin fora de la ciutat. Passat el perill, Rahab els fa escapar per la muntanya. Aleshores emet una profecia. Tothom tremola de por davant d'Israel. Ella sap que el seu Déu és l'únic Senyor al cel i a la terra. Conqueriran Canaan i en seran els amos. Després, Rahab demana als espies que respectin casa seva, ells ho prometen.

Així serà: quan Josuè conquereix Jericó, la tropa israelita devasta la ciutat, però respecta la vida de Rahab i els seus. Passaran a formar part de la comunitat d'Israel. Més tard, ella es casarà amb un home de la tribu de Judà i del seu llinatge naixerà el rei David.

Rahab és la veu femenina que anuncia la conquesta de la Terra Promesa. Una dona marginal esdevé profetessa i s'integra en el poble escollit. Què ens ensenya avui? Podríem titllar-la d'astuta, supervivent i traïdora a la seva ciutat. Però és sàvia, realista i defensora de la vida. És una matriarca capaç de negociar amb l'enemic per protegir els seus. Té les virtuts que tant valorava Israel per sobreviure: intel·ligència, lucidesa, coratge i capacitat d'adaptació. Virtuts ben necessàries avui! Jesús diu: "Sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms." Rahab n'és una bona mestra.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

L'Etern en un bocí de pa i un glop de vi

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Avui, celebració del Corpus, llegim el relat del darrer sopar pasqual de Jesús amb els deixebles, segons l'evangelista Marc. El text sorprèn per la seva austeritat, si el comparem amb la reflexió tan profunda sobre el pa i el vi eucarístics de l'evangelista Joan: "La meua carn és veritable menjar i la meua sang és veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell" (Jn 6,54-55). El text que proclamem conté dues escenes. Jesús n'és la figura central. En la primera, el relator ens situa en l'espai i en el temps: primer dia dels Àzims, el de la preparació del sopar pasqual, que tindrà lloc a la ciutat (Jerusalem). Tot seguit, s'explica que el Mestre ja ha previst el lloc on poder celebrar la Pasqua, dins el recinte de la ciutat. Així ho havien de fer els pelegrins vinguts d'altres contrades. Aquest és el cas del Mestre i els seus deixebles. N'hi ha prou que dos d'ells diguin al cap de la casa on seran conduïts per un home que duu una gerra d'aigua: "El Mestre diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?"

En la segona escena, la principal, el sopar ja s'ha iniciat. De tot el que havien preparat els deixebles, només són designats el pa i el vi perquè, per les paraules de Jesús, passen a significar una realitat incommensurable: "Preneu: això és el meu cos"; "Això

és la meua sang, la sang de l'aliança vessada per tothom". Si en la tradició jueva, la Pasqua és essencialment record d'uns fets prodigiosos a favor del poble de Déu, el sopar presidit per Jesús i allò que s'hi anuncia inicien uns temps nous, definitius, fonamentats no en el record d'un passat llunyà, sinó en una nova Aliança amb tot ésser humà i amb la humanitat sencera, que Jesús estableix lliurant la seva vida (cos i sang) i recuperant-la després (Jn). Aquest és el sentit profund que celebrem i actualitzem en cada Eucaristia. És lícit preguntar-se què devien entendre els deixebles i altres comensals, sentint les paraules de Jesús, viu encara al seu costat, recolzats tots sobre "les estores i els coixins" de la sala. Les paraules de comiat anuncien el futur immediat de Jesús: "En veritat us dic que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou en el Regne de Déu."

La nostra vida se situa en aquest horitzó. Entretant, celebrem la presència viva i actuant del Senyor en l'Eucaristia, encara que la nostra petesa no pugui explicar racionalment com és possible tanta grandesa continguda en un bocí de pa i en un glop de vi. L'Esperit ens fa recordar allò que Jesús va dir i ens ho fa entendre progressivament, empenyent-nos a compartir el pa de cada dia amb els qui no en tenen. ■

Santíssim Cos i Sang de Crist

Lectura primera

Ex 24,3-8

Aquesta sang és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: "Farem tot el que diu el Senyor." Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolassin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: "Farem tot el que diu el Senyor, l'obedirem en tot." Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: "Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí."

Evangelí

Mc 14,12-16.22-26

Això és el meu cos. Això és la meva sang

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: "On

Salm responsorial

115

Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació. R.

R. Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.

Al Senyor li doldria la mort dels qui l'estimen.
Ah, Senyor, soc el vostre servent, ho soc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom,
compliré les meves prometes, ho faré davant del poble. R.

voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?" Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: "Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar." Els deixebles se'n anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i pre-

Lectura segona

He 9,11-15

La sang de Crist ens purifica interiorment

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i del vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

Al·leluia

*Jo soc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa viurà per sempre*

pararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: "Preneu-lo: això és el meu cos." Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: "Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el regne de Déu."

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Juny

2. DIUMENGE

Santíssim Cos i Sang de Crist (S), *Blanc*.

Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 115 / Hebreus 9,11-15 / Marc 14,12-16.22-26

SANTORAL: Erasme, b. i mr.; Eugeni I, p.; Potí, Blandina i comp., mr.

3. DILLUNS

Sant Carles Luanga i comp. mr. (MO), *Vermell*.

Lectures: 2 Pere 1,1-7 / Salm 90 / Marc 12,1-12.

SANTORAL: Isaac, monjo i mr.; Oli-va, vg.

4. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Pere 3,12-15a.17-18 / Salm 89 / Marc 12,13-17

SANTORAL: Clotilde, reina; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Grande, rel.; Noemí i Rut; Pere Màrtir, prev. i mr.

5. DIMECRES

Sant Bonifaci, b. i mr. (MO), *Vermell*.

Lectures: 2 Timoteu 1,1-3.6-12 / Salm 122 / Marc 12,18-27

SANTORAL: Sanç, mr.; Zenaida, vg.

6. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Obé, **sant Norbert, b.** (ML), *Blanc*.

Lectures: 2 Timoteu 2,8-15 / Salm 24 / Marc 12,28b-34. A Barcelona i Sant Feliu de Llobregat: **beat Josep M. Peris Polo, prev. i mr.** (ML), *Vermell*. SANTORAL: Artemi, Cànida i Paulina, mr.; Bertran d'Aquilea, b.; Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.

7. DIVENDRES

Sagrat Cor de Jesús (S), *Blanc*. Lectures:

Osees 11,1b.3-4.8c-9 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Efesis 3,8-12.14-19 / Joan 19,31-37

SANTORAL: beata Anna de Sant Bartomeu, rel.; Pere i Vistremond, mr.; Robert, ab.

8. DISSABTE

Cor Immaculat de la Benaurada

Verge Maria (MO), *Blanc*. Lectures:

Isaïes 61,9-11 / Salm 1 Samuel 2,1.4-5.6-7.8abcd / Lluc 2,41-51. A Tortosa: **Dedicació de l'església catedral** (S i F), *Blanc*.

SANTORAL: Cal·líope, mr.; Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.

El Sant 6 de juny

Sant Norbert

Nascut a Xanten, a Renània, l'any 1080, el sant d'avui va entrar al món eclesiàstic a una edat ja avançada, després de passar la seva joventut com a membre de la noblesa de la cort alemanya. Va ser en un viatge a cavall, durant el qual el va sorprendre una forta tempesta, que Norbert va caure a terra i va perdre la consciència. En despertar-se, les seves primeres paraules van ser: "Senyor, què vols que faci?" (les mateixes paraules que va dir Saule durant el camí de Damasc). En resposta, Norbert va sentir dins el cor: "Aparta el mal i fes el bé. Busca la pau i persegueix-la."

A partir d'aquest moment, el sant va tornar a Xanten per dedi-

car-se a la pregària i la penitència. Va ser ordenat sacerdot el 1115, i va donar tot el que posseïa als pobres. Posteriorment esdevingué un predicador itinerant, viatjant per Europa amb dos companys. Viatjava descalç en ple hivern, i tot i que els seus companys van morir durant els viatges, ell va continuar la seva tasca, que va atraure molts seguidors. Finalment, en veure que tenia molts deixebles, Norbert va fundar una comunitat amb tretze canonges en una vall solitària. L'emperador i el Papa el van pressionar perquè tornés a la vida pública, i fins i tot va arribar a ser nomenat arquebisbe, pocs mesos abans de la seva mort, el 6 de juny del 1134. ■

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis

Continuar pensant en la pastoral dominical només des de la perspectiva d'afavorir el compliment del precepte no sembla l'opció més intel·ligent

Menys misses. Més missa

En un article publicat a la revista italiana *Liturgia*, el setembre del 1982, un mes abans de la seva mort, el cardenal Giovanni Benelli, arquebisbe de Florència, reflexionava sobre l'assemblea eucarística i l'estil del celebrant, preocupat per la participació plena durant les celebracions, segons el desig del Vaticà II i l'exigència de la mateixa naturalesa de l'acció litúrgica.

És en aquest escrit que fa esment d'un eslògan del qui fou arquebisbe de Vercelli, Mons. Mensa, i que dona títol al nostre escrit: "Menys misses i més missa", i que podria esdevenir, perfectament, el projecte d'un pla per a la pastoral dominical.

De fet, aquest propòsit d'afavorir la concentració i la qualitat celebrativa més que no pas el nombre i la dispersió de les accions litúrgiques, ja es troba en un dels documents més importants de la reforma litúrgica, la instrucció *Eucharisticum Mysterium* (1967). Aquí se'ns recorda que la celebració eucarística dominical és típicament comunitària, fins el punt que, segons aquest document, "les celebracions que tenen lloc en altres esglésies i oratoris es coordinin amb les celebracions de la parròquia de manera que ajudin a l'acció pastoral" (EM 26), i demana que les comunitats religioses "participin aquells dies [els diumenges] en la missa de l'església parroquial".

Pel que fa a l'hora i el nombre de misses a celebrar a la parròquia, *Eucharisticum Mysterium* convida a "no multiplicar el nombre de misses de forma que dismi-

nueixi la veritable eficàcia de l'acció pastoral. Cosa que s'esdevindria, per exemple, si per la multiplicació de les misses acudissin a cada una, en esglésies de gran capacitat, únicament petites comunitats de fidels; o si, per la mateixa causa, els sacerdots es trobessin tan aclaparats de feina que sols amb gran dificultat poguessin complir el seu ministeri" (EM 26).

En coherència amb el que precedeix, i per afavorir la unitat de la comunitat parroquial, el document adverteix que les celebracions de la missa per grups particulars no tinguin lloc el diumenge, i que, si no poden ser en un altre dia "s'integrin els grups particulars en les celebracions parroquials" (EM 27).

No costa gaire de veure, ateses les circumstàncies actuals en moltes Esglésies particulars, l'actualitat d'aquest ensenyament magisterial. Continuar pensant en la pastoral dominical només des de la perspectiva d'afavorir el compliment del precepte no sembla l'opció més intel·ligent. Tampoc continuar assimilant els conceptes "societat civil" (poble, barri, ciutat...) amb "comunitat cristiana".

D'altra banda, cal repensar en vista de la consideració de l'eucaristia com a cimal de la vida cristiana, si és una bona idea anar afavorint que els fidels de parròquies sense prevere present, s'acostumin a combregar cada diumenge del sagrari.

El cardenal Benelli tenia clar que el que cal són celebracions que fascinin per la seva veritat completa i la bellesa expressiva. Això sí que edifica la fe i evangelitza. ■

Creixement personal a Taizé

La Martina, a la dreta, amb la Carola i la Miriam.

MARTINA GARCÍA

Alumna de la Universitat Blanquerna-Ramon Llull

Taizé, per a mi, ha estat una experiència que m'ha omplert el cor. Ha estat l'oportunitat per posar fre al dia a dia de la ciutat i trobar un moment de calma i reflexió amb mi mateixa. M'he adonat que és una sensació compartida amb tots els companys que han fet el viatge amb mi. Les pregàries m'han ajudat a trobar els moments de tranquil·litat i connectar de manera especial

amb totes aquelles persones que tenia al voltant. També els cants transmeten pau i et guien per trobar aquest jo interior que és necessari escoltar. Durant els cants s'ha creat un moment d'harmonia de totes les veus i persones allà presents. He après a valorar els moments de silenci, perquè sé que, en la meua rutina, em costa trobar-los i poder així dedicar-hi una estona només a reflexionar.

A part de l'experiència espiritual, agraeixo haver tingut l'oportunitat

de conèixer la part més senzilla i humana de totes aquelles persones amb qui he compartit aquesta vivència. Alguns alumnes de Blanquerna van tenir la iniciativa de proposar aquesta convivència per créixer, tant personalment com professionalment, i alhora establir vincles entre alumnes de diferents cursos. En un inici, l'única cosa que teníem en comú la majoria de participants en aquesta aventura era que tots teníem una motivació individual, per això un dissabte a la nit pujàvem a l'autobús amb desconeguts. A mesura que van anar passant les hores, i gràcies a les diferents trobades que vam fer entre alumnes de Blanquerna, vam obrir el nostre cercle de companys i amb aquells que teníem més afinitat vam escollir compartir altres moments més personals i formar-ne un grup.

Taizé és una comunitat ecumènica que respecta les diferents ideologies, i això afavoreix que s'hi apleguin diverses persones, amb pensaments diferents, però que totes ens sentíssim integrades i respectades de la mateixa manera. Finalment, m'agradaria remarcar que m'emporto, al cor, un molt bon record de l'experiència. Considero que he tingut l'oportunitat de fer un creixement personal i he descobert companys que m'han aportat bones vibracions amb qui he tingut una gran afinitat i m'agradaria poder mantenir aquest vincle més enllà de Taizé. ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Entre el “tu” i el “vós”

En el número 2311 de *Catalunya Cristiana* (amb data 21 de gener del 2024) s’hi va publicar un article titulat *La discrepància entre el “tu” i el “vós”*, referit al tractament que es pot fer a Déu, utilitzant els termes *tu* i *vós*. S’hi deia que la Bíblia Catalana Interconfessional ha optat pel *tu*, al·legant que Ramon Llull ja el feia servir dirigint-se a Déu, que el *vós* sona artificios i que cap llengua de les que ens envolta el fa servir.

A mi aquests arguments em semblen de poc pes. Més aviat, diria que aquesta eliminació del *vós* està en la línia de dessacralitzar el sagrat i de voler tenir amb Déu un tracte entre iguals. Em dol que s’hagi eliminat aquest tractament propi del català per voler-nos anivellar al que fan les altres llengües, que es vulgui eliminar un tractament que fins fa poc s’utilitzava per adreçar-se als avis o padrins de la família.

Ja que tenim aquest terme a la nostra llengua, em sembla més adequat utilitzar-lo perquè Déu es mereix el màxim de respecte.

M. DOLORS VALLBÉ

Ascensió. Agraïment

No ens adonem i ja ha passat el dia de l’Ascensió de Jesucrist al cel.

Deixant de banda el que diuen els Evangelis, a mi aquest dia m’inspira més que res un agraïment immens. Perquè, sent Déu, ens va visitar, va passar angoixes, incomprensió, patiments i una mort en creu per salvar-nos. I un cop feta aquesta difícil missió, va tornar al Pare. I, com diu el Credo, tornarà.

Està clar que amb el que he escrit no descobreixo res, però ho volia compartir. Gràcies, Senyor, per tot. Moltes gràcies.

JUAN RIBAS

Importa la cultura?

La pregunta en qüestió diria que en comporta d’altres d’implícites i no menys transcendents: a qui li importa o li deixa d’importar?, per què hauria d’importar?, de quina cultura parlem? I la més evident i alhora difícil de contestar: què és allò que entenem per cultura?

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D’ANDALUSIA

La festa del “Corpus Christi”

Un any més, la festa del Corpus Christi, o com se l’anomena als pobles d’Andalusia, “el Dia del Senyor”. Va ser una religiosa, Juliana de Cornillon, la que va animar a celebrar aquesta festa en honor del Cos i de la Sang de Crist l’any 1208. Aquesta festa va sorgir a l’Edat Mitjana, conseqüència de la florida del pensament eucarístic del segle XIII. Al segle anterior va començar l’elevació de l’Hòstia en el moment de la consagració.

En ple segle XIII —1246— es va celebrar aquesta festa a la diòcesi de Lieja (Bèlgica). Uns anys més tard va tenir lloc el fet miraculós de l’Hòstia consagrada que va començar a sagnar davant dels dubtes de fe del sacerdot que celebrava l’Eucaristia a la ciutat de Bolsena (Itàlia). Aquest fet molt difós va portar el papa Urbà IV a instituir la festivitat del Corpus Christi el 1264.

En el dia del Corpus podem parlar de “tres processons”: la “processó de les Custòdi-es”, amb la Sagrada Hòstia, que recorre carrers i places; la “processó dels Cristos tren-cats”, dels malalts i de tots els que pateixen les ferides de l’abandonament i de la soledat, i la processó dels “Cristos anònims”, dels creients a peu, dels “sants de la porta del costat”, com els anomena el papa Francesc.

El Corpus és una festa-homenatge a la presència real de Crist en l’Eucaristia, que es “desdobra o es triplica” en les altres “processons”, les dels “Cristos vius” en tants racons i en tants escenaris com testimoni amb les seves vides l’esperança i la fe.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D’ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Els gegants petits del Pi i els gegants del Carnestoltes.

L'exposició compta amb imatges de rellevant valor documental.

l'any 2021. Per això, *Ara ballen! Els gegants a la processó del Corpus* vol contribuir a la seva protecció, promoció i divulgació. “Com a expert en el món de la imatgeria festiva, l'estudi dels gegants m'ha permès interpretar la ciutat on visc i, alhora, la societat”, considera Amadeu Carbó.

L'exposició compta amb peces d'alt interès, com ara els gegants originals del Pi i els gegants del Carnestoltes, coneguts també com del Born o vells de la Casa de la Caritat, que llueixen el vestuari amb el qual concorrien a la processó. També s'hi pot contemplar un interessant mapa dels gegants apareguts a Europa

durant el segle XV, on hi consten, entre altres, els de Barcelona (1424), Tarragona (1425), Alacant (1439) Cervera (1450) i Igualada (1489).

L'exposició complementa la mostra permanent *Barcelona al carrer. Veure i ser vist. La processó de Corpus*, ubicada a la planta superior del Museu Diocesà de Barcelona. ■

Homenatge al cardenal Benjamín de Arriba y Castro

Amb motiu del 50è aniversari de la seva mort

Joan Boronat

Mons. Joan Planellas va presidir l'homenatge al cardenal Benjamín de Arriba y Castro.

JOAN BORONAT
Tarragona

Al'església parroquial de Sant Pau de Tarragona reposen les restes de qui va ser arquebisbe de Tarragona, entre els anys 1949 i 1970, el gallec cardenal Benjamín de Arriba y Castro. Complerts els 50 anys de la seva mort, la Casa Galega de la ciutat ha celebrat un acte d'homenatge en memòria del prelat. Presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, es va resar un respons per l'ànima del seu predecessor, al capdavant de la seu metropolitana i primada de Tarragona.

En el seu parlament, l'arquebisbe Joan es va fer ressò del fervor que el cardenal De Arriba y Castro va sentir per l'apòstol Pau. D'aquí que per a

la pregària es triés un passatge de la primera carta de Pau als cristians de Corint, en què l'apòstol manifesta: "Pobre de mi, si no anunciés l'evangeli", una màxima "que va marcar l'itinerari espiritual i magisterialitat del cardenal, enamorat de Jesucrist i de l'evangeli", va remarcar Joan Planellas. L'arquebisbe va exhortar els presents a transmetre la torxa de la fe de sant Pau a les noves generacions, "amb la generositat que ho va fer el cardenal".

Prèviament, l'historiador gallec Manoel Carrete va parlar de la dedicació i suport que De Arriba y Castro va dispensar als emigrants, com recull en un dels capítols del llibre, recentment editat, *Retratos de emigración gallega en Cataluña*, del qual n'és l'autor.

Per la seva banda, Rafael Muñoz, delegat diocesà per a l'Educació, va pronunciar una documentada conferència sobre la vida i obra del cardenal

Benjamín de Arriba y Castro, de fecund pontificat en l'àmbit pastoral, "fidel al si de l'Església del moment, que va saber aprofitar també la seva ascendència dins del sistema polític de l'època per maldar en favor de les capes més desfavorides i com a mitjancer en moltes situacions". Muñoz va recordar com la intervenció del cardenal "va ser clau per resoldre la greu crisi en què estava immers el sector de l'avellana a casa nostra". També va destacar la immensa obra social del prelat, "que va fundar diverses institucions i l'enorme tasca en el camp de la docència, amb la creació d'escoles i centres per a l'escolarització del sector més desemparat".

Hi hagué l'actuació musical de la violinista búlgara Lyuba, com també l'acompanyament de gaiters i tamboriners del Centre Gallec, amb temps per conversar després, els assistents, a les dependències parroquials. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Donna Strickland i les aplicacions del làser

La Dra. Donna Strickland és la tercera dona de la història guardonada amb el Nobel de Física.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És una doctora canadenc que ha vingut a Barcelona i ha impartit una conferència al Museu de la Ciència CosmoCaixa sobre els polsos de llum ultraràpids. Potser ja n'havíeu sentit a parlar. Donna Strickland és la tercera dona de la història guardonada amb el Nobel de Física. Les altres dues en rebre aquest

premi van ser Marie Curie (1903) i Maria Goeppert-Mayer (1963). Ella el va rebre el 2018, sobretot pel treball que va publicar el 1985 sobre aplicacions del làser.

Quines novetats tècniques hi han aportat els descobriments de la Dra. Strickland? Una de les primeres va ser la manera de fer ús del làser per tallar l'acer. Es fa amb un procés tèrmic del mateix tipus del que fa servir el Sol per obtenir l'escalfor. Amb el làser va arribar la nostra doctora a una energia concentrada fins al punt que podia fer bullir l'acer. Amb els seus col·laboradors va aconseguir el que anomenaren "martell de l'acer". El làser colpejava els electrons dels àtoms del material, bo i desplaçant-los, i així tallava l'acer. També va comprovar que amb un procés

semblant es podia aplicar el làser a l'operació de tallar la còrnia dels ulls. I no cal que nosaltres parlem de les altres accions que un làser ben controlat pot executar, seguint el que la Dra. Strickland indicà.

I aquesta premi Nobel de Física, quins sentiments té envers la religió? Afirmar, textualment, que no entén que hi hagi gent que pensi que ciència i religió siguin incompatibles "Penso —diu— que se'ns ha donat un univers. La ciència no ens diu per què se'ns va donar... A mi m'agrada pensar que hi ha un Déu que ens el va regalar... sentiment que fa que vulgui estar agraïda per tot el que ens ha estat donat."

Crec que és interessant conèixer científics que ens parlin tan clarament de la seva fe en un Déu creador. ■

GENT DE CASA

Josep Maria Ferran i Baqué

Flickr / Jorge Franganillo

Mn. Josep Maria Ferran va intervenir en les obres de l'embassament de la Llosa del Cavall.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

De sacerdots músics, historiadors i poetes en coneixem molts casos, però d'enginyers, ben pocs. Josep Maria Ferran i Baqué, nascut a Cervera el 20 de juny del 1928, després d'estudiar el batxiller a Barcelona, va obtenir a Madrid el títol d'enginyer de camins, canals i ports.

L'octubre del 1953 va trucar a la porta del Seminari de Solsona i era ordenat prevere el 20 de juliol del

1958. Vicari de Gironella i de Solsona, i ecònom de Castellar de la Ribera i de Ceuró, va ser director de l'Escola de Formació Professional, que va impulsar el bisbe Vicent Enríque i Tarancón. Una escola sorgida del no-res, on va haver d'habilitar espais i locals per començar a funcionar. Després, mossèn Ferran ocuparia altres càrrecs durant l'episcopat del bisbe Miquel Moncadas; va ser canonge de la catedral de Solsona.

Bona part de la seva vida la va dedicar a la docència. Va ser professor de matemàtiques a l'Institut solsoní; també va exercir la docència a l'Escola d'Enginyers de la Universitat Politècnica de Catalunya i fou professor al Seminari de la seva diòcesi des del 1962.

La seva formació acadèmica com a enginyer li va permetre ser una persona clau i capacitada en diverses obres públiques i infraestructures a la comarca del Solsonès; també durant les obres de l'embassament de la Llosa del Cavall.

Guardonat amb el premi Francesc Ribalta el 2003, atorgat pel Consell Comarcal del Solsonès, a la seva jubilació, l'any 2005, va centrar-se en les parròquies de Montpol, al municipi de Lladurs, Sant Pere de Castellar de la Ribera i Sant Julià de Ceuró, a les quals va dedicar el seu temps.

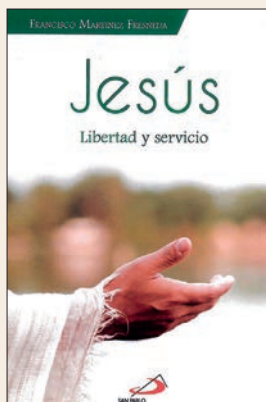
Mossèn Josep Maria Ferran moria a Manresa el 29 de març del 2014, als 85 anys, quan feia uns dies que havia estat ingressat a l'hospital per uns problemes respiratoris. ■

AUTORS DIVERSOS

Me amó y se entregó por mí (Gal 2,20)
Sal Terrae, 2024, 872 pàg.

Més de cinquanta col·laboradors i amics del sacerdot Juan Miguel Díaz Rodelas (1950–2019), canonge de la catedral de València, li reten homenatge. Celebren el llegat d'un home que va viure per acostar-nos a Déu i la seva Paraula.

FRANCISCO MARTÍNEZ FRESNEDA

Jesús. Libertad y servicio
San Pablo, 2024, 288 pàg.

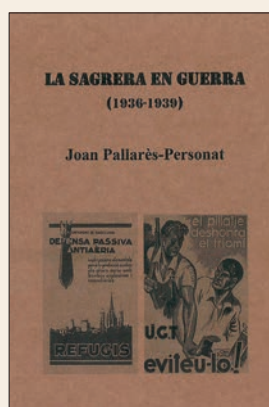
Aquesta obra és una aproximació a Jesús, la seva vida i la seva doctrina. Després de situar-lo en el context social, geogràfic, polític i històric, l'obra relata la seva vida, des del seu naixement fins a la seva passió, mort i resurrecció.

JAUME DURAN

El claustre interior
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 164 pàg.

Avui dia l'ésser humà malda per la trobada interior i per la pau. Aquestes pàgines ens conviden a deixar-nos acompanyar en aquest trajecte personal, que neix de l'anhel de bé, de la mà de la regla de sant Benet.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

La Sagrera en guerra (1936-1939)
Xàfec, 2024, 110 pàg.

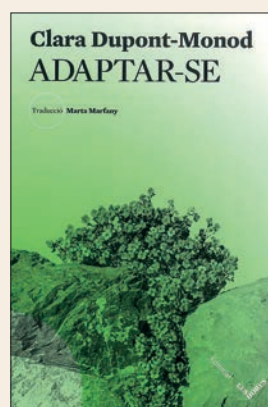
L'objectiu d'aquest treball és deixar constància escrita del que va passar a la Sagrera, barri del districte barceloní de Sant Andreu, en temps de la guerra civil. Elaborat amb gran rigor històric, s'hiesmenten els noms de les víctimes.

C. S. FORESTER

La reina d'Àfrica
Viena Edicions, 2024, 220 pàg.

El clàssic d'aventures, fins ara inèdit en català, que va inspirar la cèlebre pel·lícula dirigida el 1951 per John Huston i interpretada per Humphrey Bogart i Katharine Hepburn. La traducció ha anat a càrrec de Marc Donat.

CLARA DUPONT-MONOD

Adaptar-se
Les Hores, 2024, 128 pàg.

L'autora s'endinsa, amb una sensibilitat subtil i precisa, en les diferents respostes vitals i emocionals que el naixement d'un nadó amb discapacitat provoca en tots els membres d'una família.

CRÍTICA DE TEATRE

Els favors amb favors es paguen _

ANDREU SOTORRA
andrusotorra@gmail.com

Els actors David Marcé, Marc Rodríguez, Jordi Rico i Eduard Buch en un dels moments hilarants de la comèdia "El favor" al Teatre Goya.

Els futurs espectadors de la comèdia teatral *El favor*, que és el debut com a dramaturga de l'actriu Susanna Garachana (Mataró, Maresme, 1973), potser es preguntaran com es pot introduir el tema de la inseminació artificial en una trama en clau de comèdia. L'autora ha trobat la solució i l'ha resolt amb una fina pàtina d'humor intel·ligent prescindint del tòpic exclusiu de la maternitat per explorar la maternitat des de la paternitat.

No és gaire habitual veure quatre homes a l'escenari —alguns separats, però amb fills— parlant del desig o no de ser pares. Sembla com si el tema tabú estigués destinat només a ser motiu de preocupació de les dones que volen o no volen ser mares. I encara és menys habitual veure quatre homes a l'escenari engrescats amb una trama carregada d'humor i disposats a debatre una qüestió prou transcendental com la reproducció assistida.

Com que no és cap secret i la sinopsi d'*El favor* ha estat prou divulgada, diguem que el que aporta el to de comèdia o que surt del que és normal i entra en el camp de l'especulació personal dels personatges és el fet que sigui el personatge que vol ser pare aquell que demana als amics de tota la vida que li cedeixin el semen

de cadascun d'ells per inseminar la seva parella.

L'autora Susanna Garachana, una actriu que ha picat molta pedra als escenaris, coneix molt bé el joc i els esculls de la comèdia, però no cau gens en un registre barroer o excessivament popular sinó que basa la trama en un fort lligam de diàleg de situació que fa que els quatre protagonistes vagin creixent com a personatges a la vegada que es van també destapant i van posant en perill una amistat guanyada a pols quan són posats també a prova de fins on són capaços d'arribar cadascun d'ells.

El favor és una arrodonida obra de boulevard —un terme que per falta de tradició francesa no hauria de ser considerat pejoratiu i que sempre és millor que no pas dir-ne vulgarment "comercial"— que promet congrega espectadors habituals i no tan habituals al teatre —les successives pròrrogues ho constaten sense descartar una reposició la pròxima temporada— amb la garantia que no en sortiran decebuts i sense que deixi d'aprofundir en una decisió tan transcendental per a futurs pares i mares com és la de continuar contribuint a la cadena humana, a pesar de les dificultats i el panorama de futur que hi ha a l'horitzó. ■

AMB BON HUMOR

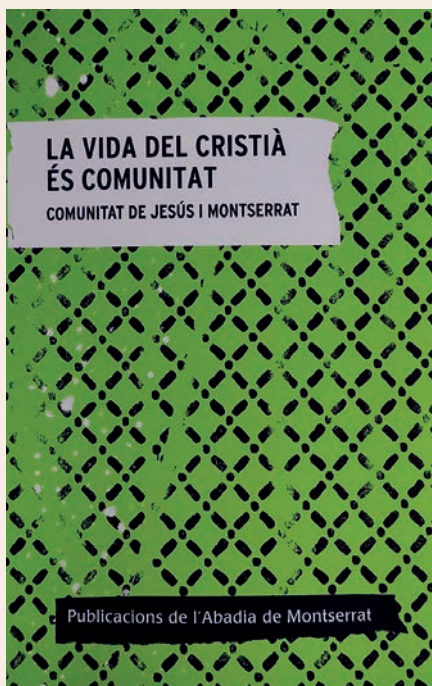
"EL FAVOR", de Susanna Garachana
INTÈRPRETS: Eduard Buch, David Marcé, Jordi Rico i Marc Rodríguez.
Veu en off: Cristina Genebat
DIRECCIÓ: Xavier Ricart
Teatre Goya, Barcelona
Fins al 22 de juny.

CRÍTICA LITERÀRIA

Acollida, consell i amistat

JOSEP CALVET
Comunitat de Jesús

COMUNITAT DE JESÚS I MONTSERRAT

La vida del cristià és comunitat
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 124 pàg.

Malgrat no anar signat, no som davant d'un llibre anònim. Diversos germans i germanes de la Comunitat de Jesús han participat en el projecte. Uns han seleccionat i escanejat les cartes i hi ha hagut un coordinador i encarregat de la redacció final; correctors ortogràfics i d'estil i els que hi han aportat memòria per corregir, contextualitzar o ampliar dades i, finalment, hem tingut els consells i requeriments tècnics i editorials de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Però si d'autors cal parlar, ho són els monjos de Montserrat que, al llarg de tants anys de coneixença i estimació, van escriure les cartes, raó de ser del llibre.

La idea de fer-ne una publicació va néixer quan, espigolant i separant "el gra de la palla" del nostre arxiu de correspondència de més de cinquanta anys, ens vàrem adonar de la gran quantitat de cartes creuades amb monjos de l'abadia de Montserrat. Cartes que palesen una relació amical i, sobretot, consell i acompanyament, humà i espiritual.

Sense voler donar preeminència a ningú, no fórem justos si, entre tots els monjos, no en destaquéssim almenys tres que han estat fonamentals al llarg de la nostra història, tant en els moments bons com en els moments de crisi: el P. Estanislau Llopart, l'ermità de Santa Creu de Montserrat, pel seu mestratge espiritual; l'abat Cassià Maria Just, home de consell, acollidor i de gran rectitud, i el P. Evangelista Vilanova, savi, de vegades un xic burleta, que ens feia tocar de peus a terra sense deixar de mirar el cel.

Tots ells i els qui no citem, però llurs lletres estan recollides en aquest llibre, ens van ajudar a descobrir i viure que "la vida del cristià és comunitat".

Aquest llibre, lluny de ser un projecte per a la nostra complaença, és sobretot un homenatge i un acte d'agraïment a la comunitat monàstica de Montserrat per aquests més de cinquanta anys d'acompanyament en l'acollida, el consell i l'amistat. ■

UN NOU LLINDAR

Obrim camí a l'esperança

"Només ens van demanar que ens recordéssim dels pobres, cosa que he procurat de fer amb tot l'interès" (Ga 2,10). Són les paraules que l'apòstol Pau dirigeix als apòstols Jaume, Pere i Joan i que assenyalen una opció molt clara de la primera Església cristiana.

D'una manera molt semblant, vint segles després, el cardenal Bergoglio, ja elegit Successor de Pere i abans de posar-se el nom de "Francesc", ho escolta del seu amic el cardenal brasiler Humes quan li diu: "No t'oblidis dels pobres!" Aquesta és la identitat de l'Església que sap quin és el lloc privilegiat dels pobres en el Poble de Déu.

Fem l'esforç de reconèixer i valorar el compromís solidari de tantes persones anònimes que Déu coneix i sap bé de la seva entrega en favor dels més necessitats. Fer memòria viva del treball fet és un motiu de reconeixement i d'agraïment, però sobretot de projecció d'un camí d'esperança, un camí de present i de futur que segueix obert allà on hi ha més necessitat. Com diu el papa Francesc, "el bé, com també l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'aconsegueixen d'una vegada per sempre, sinó que han de ser conquerits cada dia" (FT 11).

Tot això ens ha de dur a una conversió personal constant i a fer realitat la conversió pastoral que demana qualsevol reforma d'estructures, procurant que "totes elles es tornin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les instàncies sigui més expansiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en constant actitud de sortida i afavoreixi així la resposta positiva de tots aquells a qui Jesús convoca a la seva amistat" (EG 27). Tota estructura és vàlida si està al servei d'una causa justa i de la dignitat humana.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Miquel Àngel Barbero, Ramon Bassas, Pilarín
Bayés, Joan Boronat, Josep Calvet, Toni Caballol,
Venancio Carrión, Cori Casanova, Anna Castel-
lano, Ángeles Conde, Montserrat Creus, Carme
Escales, Juanjo Fernández, Martina García,
Antonio Gil, Jaume González Padrós, Concepció
Huerta, Polina K., Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat,
Montse de Paz, Pepe Pedregosa, Josep Oriol
Pujol, Quique, M. Mercè Sardà, Valentí Serra,
Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 2 de juny**, a les 12.30, el
cardenal Joan Josep Omella presideix
la celebració de la missa amb motiu
dels 500 anys de la fundació de l'orde
teatí; tot seguit, dinar de germanor
(tel. 600 250 929); a les 17.00, concert
d'Estructures Variables a favor de la
Fundació Mirada de Esperanza; el **dis-
sabte 8**, a les 20.30, concert del Cor
Albada. Taquilla inversa (c/ Consell de
Cent, 293 - Barcelona).

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dilluns 3 de juny**, a les 19.00, confe-
rència de cloenda del curs amb Emilce
Cuda (sala Joan XXIII de la Fundació
CIC, Via Augusta, 205 - Barcelona);
el **dijous 6**, a les 18.30, *L'eclosió de la
intel·ligència artificial a debat* a propòsit
del volum 278 de la revista *Qüestions*
(La Salle Campus URL, Sant Joan de La
Salle, 42 - Barcelona).MONESTIR DE LA VISITACIÓ DE
SANTA MARIAEl **dijous 6 de juny**, a les 21.00, ho-
ra santa i missa; el **divendres 7**, so-
lemnitat del Sagrat Cor de Jesús, a les
19.00, missa (passeig Vall d'Hebron,
256 - Barcelona).TROBADA FINAL DE CURS DE VIDA
CREIXENTEl **dissabte 8 de juny**, a les 11.00, fra
Josep Manuel Vallejo parla sobre Jesu-
crist; a les 12.00, eucaristia. Parròquia
de Sant Ignasi, c/ Provença, 544 - Bar-
celona.

ESCOLA DE FAMÍLIES

El **diumenge 9 de juny**, a les 10.15,
Agenda 2030: això va amb mi? a la par-
ròquia de Sant Miquel dels Sants (c/
Escorial, 162 - Barcelona). Hi ha servei
de cangur.

PARRÒQUIA DE SANT PACIÀ

El **diumenge 9 de juny**, a les 12.00,
celebra 100 anys de tinença amb eu-
caristia de fi de curs, sardanes i aperitiu
comunitari.

SETMANA GAUDÍ

Del **dimarts 25 de juny al dijous 27**, IV
edició sobre *Al'entorn de Gaudí: mecenes,
pensadors i poetes* amb Enric Puig, Jau-
me Aymar i Anna M. Blasco (https://cursosoberts.edusantpacia.cat/set-
mana-gaudi).

Girona

CORPUS

El **diumenge 2 de juny**, a les 19.00,
missa solemne a la catedral de Giro-
na; processó fins a la basílica de Sant
Feliu, pregària d'adoració, benedicció
i reserva.

MÚSICA SACRA

El **dissabte 8 de juny**, a les 20.00, con-
cert de música sacra amb el Cor RBS
Europa a la catedral de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

SANT'EGIDIO

El **dijous 6 de juny**, a les 18.30, pre-
sentació del llibre *Vull viure a casa* a la
biblioteca Josep Soler i Vidal de Gavà.

Solsona

ASSEMBLEA DIOCESANA

El **dissabte 8 de juny**, de 10.00 a 14.00,
assemblea diocesana al paranimf de la
Universitat de Cervera.

Tarragona

TELÈFON DE L'AMISTAT

El **dissabte 8 de juny**, a les 21.30, sopar
benèfic a favor del Telèfon de l'Espe-
rança al Refugi 1 del Moll de Costa del
Port de Tarragona.

ACCIÓ CATÒLICA GENERAL

El **cap de setmana del 28 al 30 de juny**,
a l'Espluga de Francolí, trobada d'estiu
Testimonis vius. Sembradors de la Paraula
(acciocaticageneralbcn.org).

Vic

COVA DE MANRESA

Del **dilluns 17 de juny al dimecres 26**,
exercicis espirituals amb Fernando
López, sj., Arizete Miranda, Ximena
Vizcaíno i Maria del Mar Bosch (tel.
938 720 422).PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè els migrants que fugen de les
guerras o de la fam trobin accepta-
ció i oportunitats de vida als països
d'acollida

“Els protagonistes d’aquestes històries experimenten una realitat lluminosa en la seva consciència”

MAC

Llicenciat en Filologia Hispànica, Ricardo Fernández Aguilà ha dedicat la seva vida professional a l’ensenyament de Llengua Castellana i Literatura a les aules de Primària, Secundària, Formació Professional i Batxillerat. Ha publicat 32 *poemas de Màrius Torres* (2010), *Un Fernandes entre banderas* (2014), *Un profesor se despide* (2017) y *Revelaciones poéticas. Con la mirada puesta en lo que no sabemos* (2023). Acaba de publicar el llibre *Un resplandor inesperado. Relatos de transformación espiritual basados en hechos reales*, amb el segell editorial de Desclée De Brouwer.

Què trobarà el lector en aquestes pàgines?

El llibre està constituït per vint-i-una històries que només han estat explicades aquí perquè van tenir lloc en el que és essencial, tal com s’hi narren. En totes elles els seus protagonistes estaven vivint experiències ordinàries (tenir cura d’un malalt, acabar de llevar-se, caminar pel desert, ser al llit per malaltia, viatjar...) quan un fet que no esperaven els porta una realitat nova i lluminosa a la seva consciència. No estaven cercant cap cosa extraordinària, sinó que això es presenta a la seva vida. D’aquests trets sorgeix el títol del llibre.

Qui són els protagonistes d’aquestes històries?

Els protagonistes són, en uns casos, persones conegudes que han escrit la seva experiència en algun racó de la seva obra: Petrarca, Jung, Viktor Frankl, Antonio Blay... En d’altres, són persones sense nom a la Història, que han compartit amb mi la seva vivència. En algun cas em van ocórrer a mi mateix, però no ho faig explícit. És important aquest aspecte. Sembla fer-nos entendre que aquests moments lluminosos no tenen res a veure amb l’acumulació de coneixements.

RICARDO FERNÁNDEZ AGUILÀ

Autor d’*“Un resplandor inesperado”*, d’Editorial Desclée De Brouwer

Són relats en què el cordó umbilical és la transcendència.

Sí. Tots els relats miren a la transcendència, entesa aquesta com una realitat que desborda el que és habitual i que forma part de la vida humana, tot i que ens sigui poc o gens coneguda. És com rebre notícia del misteri. En tres històries això es concreta en una relació amb allò diví.

Aquesta “resplendor inesperada” pot transformar la vida de les persones?

Sens dubte, aquestes “resplendors” toquen els seus protagonistes de manera important. La seva vida ja no és la mateixa. Hi ha un sabor interior, si fa no fa diferent en cada cas, que queda i acompanya. Aquesta trobada amb aquests fets, la causa dels quals no s’entén amb exactitud, són sempre una bona notícia, a la qual no he posat cap nom. Però són històries reals. ■

ALLÀ ON ENS NECESSITEN,
OBRIM CAMÍ A L'ESPERANÇA

Fes un donatiu

www.caritascatalunya.cat

bizum: 38031

ES69 2100 5000 5802 0008 9517